

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mayıs 2025 / Sayı: 188 Fiyat: 10 TL

Tüpraş işçileri iş, aş, hürriyet için yollara düştü!

Sayfa: 4

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault ve Eker, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, Gebze Erlau, Dilovası Esitaş, İzmir Temel Conta ve bütün fabrikalarından, İzmir ve Gebze metal işçilerinden, Tüpraş rafinerilerinden, Polonez direnişinden haberler

Sayfa: 2-3

HÜRRİYET KAVGASINI KAZANMAK İÇİN

ÖĞRENCİLER İŞÇİLERİ İŞÇİLER ÖĞRENCİLERİ KAZANMALI!

İşçinin çekiç tutan eli, öğrencinin kalem tutan eliyle nasıl kavuşur?

Önce üniversite öğrencileri ardından da liseliler çıktı meydana. Onlara gemisini kurtaran kaptan olmayı öğütleyen bencillik çağının biçtiği renkli ama dar gömleği yırtıp attılar. Memleketi kurtarmaya soyundular. Tıpkı 68 kuşağından dedeleri, nineleri gibi... Heykelinin önünden geçip gittikleri ama şimdi tanıdıkları Hürriyet şehidi ağabeyleri gibi... Hiç yüzünü görmedikleri artık kitaplarda bile okutulmayan ama bir asır önce memleket elden gidiyor diye istibdada karşı hürriyet yoluna düşen Jön Türkler gibi... 20'lerinde canlarını memleket, hürriyet, devrim uğruna feda etmiş Denizler gibi... Bu daha başlangıç!

Şimdi pek çokları memleketin üzerindeki ölü toprağı kalktı diyor. Haklılık payı var elbette. Ama miladı 19 Mart'a koyanlar yanılıyor. Memleketin üzerindeki ölü toprağını atmak için kazma kürekle, istibdadın zulmüne karşı grevle direnişle ayağa kalkan işçileri unutuyor. 19 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'nde protesto için buluşan öğrencilerin barikatları yıkıp aşacağını kimse tahmin etmiyordu. Aynı 17 Temmuz'da Çatalca'da sendikalaştıkları için işten atılan Polonez işçilerinin 6 ay boyunca direnip polis barikatlarını aşarak Ankara yoluna çıkacağını kimsenin beklemediği gibi!

İlla bir milat olacaksa gelin bunu 19 Mart'a değil 17 Temmuz'a koyalım. Çünkü Polonez işçilerinin mücadelesi kendi iş ve aş kavgasıyla kalmadı. Yaz ve sonbaharda "zordayız, geçinemiyoruz" şiarıyla son yılların en kitlesel işçi mitingleri yapıldı. Orada kalmadı. 2024 yılının Aralık ayında başlayan metal fabrikalarının grevleriyle ve istibdadın bu grevleri keyfi ve hukuksuz şekilde yasaklamasıyla kapattık. Metal işçileri 2025'e grev yasaklarını yırtıp atarak girdi. Türkiye'nin son çeyrek yüzyılında ilk defa yasağa rağmen bir aydan fazla süren ve zafer kazanan grevleri gördük! Grev yasaklarıyla birlikte, her şeyin tek bir adamın iki dudağı arasında olduğunu anlatan "tek adam rejimi" efsanesi de yerle bir oldu. Hayır!

Her şey birleşen ve örgütlü mücadele eden işçilerin elindedir! Devrimci İşçi Partisi tam da bu doğrultuda 2025'i örgütlenme ve mücadele yılı ilan etmiştir.

İşçi mücadeleleri iş, aş, hürriyet mücadelesidir. Ne mutlu ki 2025'te istibdada karşı hürriyet mücadelesine gençlik de yetişmiştir. Hem de ne yetişme! Ama gençliğin hürriyet kavgası işçinin sınıf kavgasıyla henüz buluşmuş değildir. Mücadele İmamoğlu vesilesiyle başlamışsa da öğrenci gençlik içinde bu çerçeveyi aşma yönünde önemli eğilimler vardır. Bunlar çok önemli ve doğru eğilimlerdir. "İşçi, öğrenci el ele genel greve genel direnişe" sloganı dillerdedir. Öğrenciler hürriyet mücadelesini kazanmak için kendi çabalarının yetmediğini görmekte, her geçen gün daha fazla işçileri nasıl kazanabiliriz sorusunu sormaktadır. Bunun için CHP'den kopma eğilimlerinin ete kemiğe bürünmesi, fiziki polis barikatlarının aşıldığı gibi patron partisi CHP'nin mücadeleyi sınırlayan siyasi duvarının da aşılması gerekiyor. İşçi ve emekçi istibdada karşı ne kadar kararlı ve mücadeleci olduğunu eylemlerle de göstermiş durumda. Ama işçi sınıfı iş ve aş için kavgaya atılır, patron partisi CHP için değil! İşçileri kazanmak isteyen, patron partisinden kopmak zorunda. Öğrenciler önce işçi sınıfını tanımayı, işçi sınıfını dinlemeyi ve anlamayı önüne koymalı.

Öğrenciler hürriyet sevdasıyla, memleketi kurtarma davasıyla işçileri kazanmanın yollarını tartışmaya başlamışken işin diğer tarafına da bakmak gerek. Neden işçiler, öğrencileri kazanmanın yollarını aramasın? Neden işçiler iş ve aş mücadelesini kazanmak için öğrencileri yanlarına kazanmanın derdine düşmesin? Neden işçinin çekiç tutan eliyle öğrencinin kalem tutan elinin kavuşması hepimizin ortak derdi olmasın? Birlikten kuvvet doğar! İşçilerin AKP'den olduğu kadar CHP'den de duydukları sınıfsal bir tiksinti var. Ama öğrenciler başka CHP başka... İşçiler de öğrenci gençliği anlamaya çalışmalı. İktidarda olan güç belli... Bu iktidarın baskısına ve

zulmüne karşı hürriyet isteyenlerin gözlerinin önündeki en büyük güce yönelmelerini anlamak gerek. Bu yön yanı sıra da çözüm öğrenci gençliğe sırt dönmek olamaz. Onlara gerçek ve daha önemli bir gücün işçi sınıfında olduğunu göstermek gerekiyor. Grevlerde, direnişlerde istibdada kök söktüren, hakkını söke söke alan, sınıf mücadelesinde her partiye oy vermiş, her memleketten, her inançtan, her kültürden işçilerin bir araya geldiğini ve bu birliğin yarattığı gücü anlatmak gerekiyor.

Ve varsa yoksa örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek gerekiyor! Ne dedik 2025'i örgütlenme ve mücadele yılı yapacağız! Hareketler örgütsüz ve kendiliğinden başlayabilir ama kazanması için er geç örgütlenmek zorundadır. İster işçilerin ister öğrencilerin olsun hiçbir hareketin enerjisi sonsuz değildir. Yükselir, düşer, dinlenir, gün gelir tekrar atağa kalkar... Yükseliş dönemlerini takip eden duraklamalarda dersleri çıkarmak, güç toplamak, bir sonraki atak için ayağını yere daha sağlam basmak örgütlenmekle olur. Moralsizliğin, dağınıklığın, hayat galesinin (işçi için geçim derdinin, öğrenci için okul işlerinin) enerjisi soğurup yok etmesinin ilacı örgütlenmedir. İşçiler, sendikasına üye olmalı, sahip çıkmalı denetlemelidir. Öğrenciler forumlardan, kulüplere, temsilci konseylerinden adı ne olursa olsun birleştikleri, tartıştıkları, ortak kararlar aldıkları örgütlenmelere sahip çıkmalı ve onları sürdürmelidir.

Ve nihayet işçi ve öğrenci el ele hürriyet kavgasını kazanmaya yönelecekse bu, lamı cimi yok bir siyasi mücadele demektir. Bu siyasi mücadele düzen partilerinden bağımsız, iş, aş, hürriyet kavgasını bir bütün olarak kavrayan bir örgütü yani devrimci bir işçi partisini gerektirir. İşçileri kazanmak isteyen öğrencilerin, öğrencileri kazanmak isteyen işçilerin, hürriyet kavgasını kazanmak isteyen herkesin adresi burasıdır!

5 İstibdadın zulmü neyi gösteriyor?

9 Sungur Savran: "Dünyaya savaş açan adam"

10 Levent Dölek: "Deprem sarsar, sistem yıkar"

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Memlekete hürriyet işçilerle gelecek!

Merhaba yoldaşlar, Ben Dilovası Esitaş fabrikasının çalışan kadın bir işçiyim. Geçtiğimiz ayda fabrikamız küçülmeye gittiği için birçok arkadaşımız işten çıkarıldı. Mehmet Şimşek'in orta vadeli programıyla işçi sınıfına saldırıları devam ediyor. Yaşadığımız bu ekonomik krizin yanı sıra geçtiğimiz ay siyasi krizler de yaşandı.

Biz işçiler olarak ne düzen partisinden ne de İmamoğlu'ndan medet umuyoruz. Biz haklarımızı aramak taleplerimizi dile getirmek için 1 Mayıs'ta meydanlardaydık. Biz işçilerin de bu ülkenin gençlerinin de hürriyet özlemi var. Fakat bunu bize düzen partileri veremez.

Yasaklanan grevlerimizi, anayasal hakkımız olan sendikalaşma hakkımızı CHP'nin peşine takılarak Saraçhane mitinglerinde alamayız.

Bu yüzden de sendikamızla birlikte 1 Mayıs'a en güçlü şekilde katıldık. Fabrika olarak katıldığımız ilk 1 Mayıs'ımızdı. Fabrika kortejimiz oldukça heyecanlı ve coşkuluydu. En gür sesimizle attık sloganlarımızı.

1 Mayıs bizlerin bayramı. Haklarımızı arayıp birlik olacağımız

bir gün. Tüm işçilerin derdi aynı, kavgası ortak. Bu yüzden konfederasyon fark etmeksizin birlikte olmalıyız meydanlarda. Ayrı gayrı demeden bütün işçiler birleşmeliyiz.

Çünkü gücümüz birliğimizden gelir ve bu şekilde memlekete hürriyeti getiririz.

İzmir Kemalpaşa'dan metal işçisi bir kadın

İşçi gençlik el ele mücadeleye!

Merhaba dostlar, İzmir Kemalpaşa'dan tüm işçi kardeşlerime selamlar. 1 Mayıs'ta İzmir'de on binlerce işçi meydanlardaydık. Geçtiğimiz senelere kıyasla bu sene o kadar kalabalıktık o kadar fazla işçi, emekçi işyerlerinden çıkıp gelmişti ki bayram havası yaşamamak işten bile değildi. Ekonomik krize, yoksulluğa, pahalılığa karşı sesimizi çıkarttık. İş, aş, insanca yaşam, örgütlenme hürriyeti taleplerimizi haykırdık. İşçiler ve emekçiler kadar meydanları bir o kadar dolduran geleceğin işçileri,

yani gençlerdi. Anayasanın iyiden iyiye ayaklar altına alındığı şu günlerde, çocukluklarından beri gün yüzü görmemiş gençler de tıpkı bizim gibi hürriyet taleplerini haykırdı meydanlarda. Biz işçilerin her türlü mücadelesi; grevi, direnişi baskıyla, yasakla karşılaşıyorsa gençlerin sesi soluğu da aynı şekilde bastırılıyor. Bu düzen işçiye, emekçiye de onların evlatlarına da ne iş ne aş ne de gelecek vad ediyor. Bizlerin kurtuluşu nasıl ki kendi mücadelemizde, kendi örgütlülüğümüzde ise gençlerin kurtuluşu

da kendi örgütlülüğünde yatıyor. Bu yüzden bir kez daha hem işçi sınıfından dostlarımızı hem de genç kardeşlerimizi düzenin her seferinde bizi yarı yolda bırakan kirli siyasetinden kopmaya davet ediyorum. Düzen siyasetinin tek derdi öyle veya böyle patronların çarklarının bir şekilde dönmesidir. İşçilerin alın teriyle o çarklarını döndürenlere, gençlerimizin geleceğini karartarak gemilerini yürütenlere karşı işçi, gençlik el ele verelim. Ekmeğimizi de geleceğimizi de kazanalım!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Mücadele etmeden hiçbir şey kazanamayız!

OYAK Renault'ta yeni proje çalışmaları devam ediyor. Projelerin artmasıyla birlikte çalışma koşulları da ağırlaşmaya başladı. Birçok bölümde "maliyet" adı altında işçi sayısı azaltıldı. Az kişi ile çok iş yapılmaya başlandı. Her hafta sonları çalışma var, insanlar rahatsız. İş tanımımızda olmayan işler yaptırılıyor.

İşçi ve emekçilerin sorunlarının ağırlaştığı, AKP iktidarına yönelik tepkilerin büyüdüğü bir dönemden geçilirken, tüm Türkiye'de 1 Mayıs mitingleri gerçekleştirildi. İşçi ve emekçiler 1 Mayıs meydanlarında bir kez

daha sömürüye, adaletsizliğe karşı öfkelerini, sorunlarını, taleplerini ortaya koydular.

Bugün işçiler olarak hayatımızın büyük bir kısmını işyerlerinde çalışarak geçiriyoruz. Büyük çoğunluğumuz yoğun bir tempoyla günde en az 8 saat çalışıyoruz. Peki çalışma koşullarımız neden düzelmiyor? Kış gelir, işyerlerinde üretim alanlarında soğuktan donarız. Yaz gelir, içeride havasızlıktan, sıcaktan bunalırız. Çalıştığımız makinalarda, tezgâhlarda, sevkiyat alanlarında belimiz бүкүлүр, kaslarımız erir ve eklememiz kireçlenir veya zehirli gaz-

lar, dumanlar ve tozlar yüzünden birçok hastalığa yakalanırız. Makinalara parmağımızı, kolumuzu, uzuvlarımızı kaptırırız. Üstüne üstlük geçinebileceğimiz bir ücreti bile çok görür patronlar bize. Ta ki biz işçiler olarak “bu koşullarda çalışmak istemiyoruz” deyip işyerlerimizde bir araya gelinceye kadar. Çalışma koşullarımızı düzeltmek elbette kolay değil. İşçiler olarak işyerlerinde, mahallelerde, meydanlarda bir araya gelerek taleplerimizi patronlara kabul ettirebiliriz. 1 Mayıs işçilerin çalışma koşullarını düzeltmek için bir araya geldiği tarihsel bir gündür.

Gebze'den bir metal işçisi

Birleşerek kazanacağız ve bu düzeni yıkacağız!

Selam yoldaşlar. Ben Gebze'de fabrikada çalışan bir işçiyim. 1 yıldır burada çalışıyorum. Fabrikada ne işçi örgütlenmesi var ne de sendika. Bunun dezavantajlarını 1 yıldır içinde bulunarak, yaşayarak gördüm. Patronlar, iş verenler yıllardır işçileri o kadar sömürmüş ve işten çıkarmakla tehdit etmiş ki, kimse hakkı olanı talep etmeye cesaret etmiyor. Sesini biraz çıkarana, hakkı olanı talep eden hemen işten çıkarıyorlar. Bir kişiyi çıkarmak patronun işini aksatmıyor, patron hemen

yerine başka birini alıyor. O iş öğrenince sesini çıkaran başka bir kişiyi çıkarıyor. Burada meydan patrona, iş verene kalmış istedikleri gibi cirit atıyorlar. Bunun ne acı bir şey olduğunu anlıyorsunuz. Bu sorunun üstesinden ancak örgütlenerek gelebiliriz, ben de fabrikada bu bilinçle hareket ediyorum. Fabrika içinde örgütlülüğümüzü arttırmak için çalışıyorum.

Bu fabrikadaki düzen beni çok üzüyor. Ama umudum çok! Bir gün kazana-

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

1 Mayıs'taki birlikteliğimizi koruyalım, büyütelim!

1 Mayıs günü hava mevsim normallerine göre soğuktu. Üstüne üstlük bolca yağmur yağdı fakat coşku-muzdan eksilen bir şey yoktu. Chen Solar işçileri olarak pankartımızla, dövizlerimizle ve farklı uluslardan kardeşlerimize “Bütün ülkelerin işçileri birleşin!” mesajımızla kortejde yerimizi aldık. Haydarpaşa Numune Hastanesi'nden Kadıköy İskeleyle binlerle inmek işçiler olarak ne kadar güçlü olduğumuzu hissettiriyor. Milyonlarla indığımız günler de gelecek!

Bu 1 Mayıs'ta yanımızda birçok üniversiteli öğrenci vardı. Geleceğini göremeyen gençler haftalardır

alanlarda tepkilerini gösteriyorlar. Bizi “öğrenci, işçi el ele mücadeleye” sloganı ile ortak mücadeleye çağırıyorlardı. Onlar da iş, aş, hürriyet istiyorlar, biz de. 1 Mayıs soğuk ve yağmurluydu fakat saflarımız fokurduyor. Konfederasyon ayrımı gütmeden birleşen işçileri, öğrenci gençliği, çiftçiyi, kamu emekçilerini bir arada görebileceğimiz günler yaklaşıyor. Fakat bunu başarabilmek için mücadeleci işçilere, mücadeleci öğrencilere, mücadeleci çiftçilere, mücadeleci kamu emekçilerine büyük görev düşüyor. Saflarımızı sıklaştıralım, mücadeleye dolu günler bizi bekliyor!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

İngiliz Mehmet go home!

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ı büyük bir coşkuyla kutladık. Türkiye'nin işçi ve emekçileri memleketin dört bir yanında taleplerini ve gündemlerini haykırdı. 1 Mayıs'ta düzen siyasetinin farklı renklerine hapsolmuş işçi konfederasyonları işçi ve emekçileri mekânsal veya siyasal olarak ayırsa da gerçeklik tüm açıklığıyla görüldü: İşçiler, emekçiler ve geleceğin emekçileri olacak gençler mesele dertler ve sorunlar olunca ortaklaşıyor. Bu ortak dertlerin başında işsizlik, hayat pahalılığı ve orta yerde duran Orta Vadeli Program (OVP) yer alıyor. Marketten aldığımız herhangi bir ürünün ortalama fiyatını bile artık takip edemediğimiz, İstanbul'daki herhangi bir yoksul mahallenin aylık kirasıyla eşdeğer ücretlerle çalışmayı normalleştireceğimiz bir ekonomik durum yaratmak istiyorlar.

Sermayenin bu saldırı politikaları, biz işçiler içinde büyük İstanbul depremini açığa çıkaracak fay hatlarının biriktirdiği gibi bir gerginlik biriktiriyor. Henüz deprem yaşanmadığı gibi, işçi ve emekçileri milyonlarıyla sokaklara dökcek patlama da henüz yaşanmadı.

Fakat görmek isteyenler için öncü depremler bir bir yaşanıyor. Tandoğan Meydanı'nda Türk-İş'in gaz almak için meydanlara doldurduğu örgütlü işçilerin attığı sloganları ve tepkileri hatırlayın. Aynı öncü depremi geçtiğimiz 1 Mayıs'ta başta Kartal ve Kadıköy'dekiler olmak üzere memleketin dört bir yanındaki işçilerde göreceksiniz. Aynı öncüleri fabrika ve işletme ölçeklerinde verilen sendikal mücadelelerde de göreceksiniz. Sendikal mücadelelerin işgale, greve ve direnişe dönüşenlerinden kat kat fazlası daha yolun başında engelleniyor ve gündeme bile düşmüyor. Bu potansiyel apaçık ortadayken işçi sınıfının örgütleri ve sendikaları bu en yakıcı ve hayati gündemi ana gündemi haline getirmeli. OVP'den, sermaye için kolunu sıvayarak bu programı ortaya çıkaran İngiliz Mehmet Şimşek'ten ve onu başımıza saran sermayenin istibdadından kurtulmak için sınıf mücadelecisi bir anlayışı ayrı gayrı demeden, hangi partiye oy verdiğimizimize bakmadan, hangi konfederasyondan olduğumuzu gözetmeden artık hayata geçirmeliyiz.

Tüpraş işçileri iş, aş, hürriyet için yollara düştü!

Tüpraş'ın 4 işletmesinde (Kocaeli, İzmir, Kırıkkale ve Batman), toplam 4 bin işçiyi ilgilendiren ve Ocak ayından bu yana süren Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri tamamlandı. Petrol-İş Sendikası ile Tüpraş yönetimi arasında yapılan anlaşmada ilk altı aylık zam %35'te kalırken sözleşme süresi 3 yıl olarak kaldı.

Sözleşme işçiye sorulmadı, şimdi işçi hesap soruyor!

Koç Holding'in kabul edilemez teklifinin biraz üzerinde bağlanan sözleşme işçileri tatmin etmekten çok uzak. Tüpraş işçileri kendilerine danışılmadan apar topar imzalanan bu sözleşmeyi kabul etmediğini en sert şekilde göstererek Aliğa, İzmit ve Kırıkkale rafinerilerinde eylemlere başladı. Hem sendikaya hem Tüpraş yönetimine hem de grev yasağı dayatan istibdadı karşı tepkisini ortaya koyan mücadeleci işçiler;

İzmit'te polis barikatının kapadığı yolları biber gazı dinlemeden aştı, Aliğa'da ise kent meydanına kadar yürüyüşünü sürdürdü.

İşçiler E-5'i kapattı!

Özellikle İzmit rafinerisinde Tüpraş işçileri eylem güçlerini grev yasağı olmasına rağmen fedakarca bir mücadele ile gösterdi. Yüzlerce Tüpraş işçisi iş bırakarak dışarıdan seslerini en gür şekilde duyururken işletme içerisinde tek bir vardiyanın kalmasına karar verildi. İşçiler talepleri karşılanana kadar içeride tek bir vardiya çalışacağını belirtti. 7 Mayıs'ta rafineri içerisinde çalışmaya başlayan bu vardiya 24 saati aşkındır mesaisini sürdürüyor ve dışarıdaki arkadaşlarının seslerini sonuna kadar duyurmasını istiyor. Dışarıdaki arkadaşları ise haklı öfkelerini E-5'i kapatarak gösteriyor! Bu şekilde grev yasağı engeline takılmadan seslerini duyurabilecekleri bir formül bulan işçiler dayatmalara karşı çözümsüz olmadığını da dosta düşmana gösteriyor. Sermayenin grev yasağı varsa Tüpraş işçisinin de azmi var, kararlılığı var, fedakârlığı var!

Tüpraş sözleşmesi memleket meselesi!

Tüpraş sözleşmesi memleket meselesi!

İşçilerin ortak talepleri açık: 2 yıllık sözleşme, ilk altı ay için %63 zam ve kıdem primleri. Ancak Tüpraş işçilerinin sözleşme maddelerinden çok daha önemli talebi

Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşuna çökerek işçi sömürüsüyle kâr rekoru kıran Koç Holding'e, işçiye karşı Koç Holding'i tutan istibdada, işçinin iradesini hiçe sayan sendika bürokrasisinin iradesine karşı kendi iradelerinin tecelli etmesi! Bu yüzden Tüpraş işçilerinin mücadelesi bir toplu sözleşmeden çok daha fazlası. Geçtiğimiz yıllarda sözleşmeden sözleşmeye hakları ve ücretleri tırpanlanan Tüpraş işçileri ,makus talihini değiştirebilmek için ipleri eline aldı ve "eylemse eylem" dedi! Tüpraş işçisi kazanırsa işçi sınıfı kazanacak! Zaferleri için mücadelelerine omuz verelim, sınıf dayanışmasını büyütelim!

Bursa'dan Eker işçisi Can Kar

Bu ses ekmek için, bu direniş onur için!

23 Eylül 2024'te Mustafakemalpaşa'daki Eker Süt Ürünleri önünde başlattığımız mücadele, yalnızca iş değil, onurumuz için verilen bir direniştir. Anayasal hakkımız olan sendikaya üye olma özgürlüğümüz yok sayıldı. Sırf bu hakkı kullandığımız için işimizden edildik. Bugün, bu adaletsizliğe karşı direnişimizin 224. günündeyiz.

İlk olarak üç arkadaşımız işten atıldı. Ardından ben Can Kar, yalnızca sendika üyesi olduğum için kapının önüne konuldum. Şu an 5 erkek ve 1 kadın, yağmurun, güneşin, soğğun altında, her gün fabrikanın önündeyiz. Çünkü biz kaybettiğimiz işi değil, gasp edilmek istenen

geleceğimizi savunuyoruz. Herkes bilsin: biz patronun ortağı olmak, birleştiren pay istemek için burada değiliz. Biz alın terimizin karşılığını istiyoruz. Sadece adalet, sadece ekmek istiyoruz! "Biz bir aileyiz" diyenler, evlatlarını sokağa atar mı? Biz, çocuğumuza bir çikolata alırken düşünmek istemiyoruz. Market poşetini eksik doldurmadan, başımız dik yaşamak istiyoruz. Ve çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak istiyoruz.

cek bırakmak istiyoruz.

Bu direniş, yalnızca bizim değil, tüm emekçilerin mücadelesidir! Zor zamanlar geçireceğiz, belki mahkeme salonlarında yıllar harcayacağız... Ama biliyoruz: Hak verilmez, alınır!

Biz gökyüzü gibi masmavi umudumuzla, direniş çadırımızda sabırla bekleyeceğiz. Çünkü biliyoruz, çünkü inanıyoruz ki bu mücadele kazanılacak! Ve biz o gün geldiğinde sadece işimize değil, onurumuza da kavuşacağız! Ekmek için, ekmek kadar temiz bir gelecek için biz buradayız. Vazgeçmeyeceğiz. Kazanacağız!

Polonez direnişinden Nüvit Sanlı

Artık yeter! İşçinin susması değil, konuşması gerek

Merhaba yoldaşlar, ben Polonez işçilerinden Nüvit Sanlı. Öncelikle bu düşüncelerimi kaleme alma fırsatı veren *Gerçek Gazetesi*'ne teşekkürlerimi sunuyorum. Her gün çalışıyoruz, ter döküyoruz, zamanımızı veriyoruz, sağlığımızdan olma pahasına dişimizi sıkıyoruz. Peki, karşılığında ne alıyoruz? Asgari ücret veya biraz üstü, mobbing, güvencesizlik ve "şükret" baskısı. Buna artık dur demek gerekiyor. Bu düzenin adı emek değil, sömürü düzenidir. Sendika kelimesi bazı patronların uykusunu kaçırıyor. Neden? Çünkü örgütlü işçi onların kâbusudur. Tek tek susturabilirler ama bir araya gelen işçiyi susturamazlar. Bu yüzden yıllardır bizi "Sendikaya

girme, başın yanar." diye korkuttular. Ve biz korktukça onlar zenginleşti. Biz sustukça onlar büyüdü. Bu açık bir korku düzenidir. Çünkü patronlar örgütlü işçiden korkar. Birey olarak susturabilecekleri işçiyi, birlik olduğunda durduramazlar. İşte bu yüzden sendikalaşma yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda onurlu bir yaşam mücadelesidir. Ama ne yazık ki bugün bu hak sistemli şekilde bastırılıyor. Bu yüzden diyorum ki, artık susmayalım; çünkü hak susarak değil, birlikte mücadele ederek alınır. Ve yine diyorum ki, sendikalaşalım, yan yana duralım. Bilirler ki yan yana duran, birlik olan işçiler eğilmez. Hak verilmez, zafer birlikte mücadele ile kazanılır!

Zafer direnen Erlau işçisinin olacak!

Alman şirketi Erlau'nun Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu fabrikasında işçiler Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenerek yasal çoğunluğu sağladılar. Sendikanın bakanlığa yaptığı başvuru da sendika lehine sonuçlandı. Ancak yetki belgesi iş yerine ulaştığında patron önce yetkiye itiraz etti, ardından sendikal örgütlenmenin öncüsü olan bir işçiyi işten çıkarttı.

Patronun işten atma saldırısının karşısında geri adım atmayan işçiler, işten atılan arkadaşları için derhâl ellerini şaltare uzattılar ve iş durdurdular. Ancak Alman şirketin işçi düşmanlığı, yasa tanımazlığı burada son bulmadı. Bir haftalık iş durdurma eyleminin ardından sendika üyesi tüm işçileri işten çıkarttı. İşçiler yine geri adım

atmadılar, direnişlerine fabrika önünde devam ediyorlar.

Sendikalı olmak bütün işçilerin anayasal hakkı. Ama Erlau örneğinde de gördüğümüz gibi bu hakkı kullanmak isteyen işçilerin karşısına, ülkenin anayasasını çiğneyerek sendikalı işçileri işten atan yabancılardan ve onların sırtını sıvazlayan, en ufak yaptırım uygulamak bir yana destek çıkan istibdad rejimi çıkıyor. İşçinin hakkını ayaklar altına alan patronu koruyan istibdadın polisi, hakkını savunan iş-

çinin karşısına dikiliyor. İşçiler memleketin dört bir yanında sefalet ücretlerine, baskılara, ağır çalışma koşullarına karşı hem örgütleniyor hem de örgütlenme haklarını vatani savunur gibi savunmaya devam ediyor. Erlau işçisinin direnişi fabrikalarda, tersanelerde büyüyen bu mücadelelere eklenmiştir. Tüm emekçi halkımızı sendikal haklarını savunan Erlau işçilerini ziyaret etmeye, direniş çayını içip sohbet etmeye ve bu mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz!

Grevden 1 Mayıs'a: Temel Conta işçisi alanda!

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde faaliyet gösteren Temel Conta fabrikasında çalışan işçiler, grevin 143. gününde, 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü için Gündoğdu Meydanında taleplerini haykırdı.

İnsan onuruna yakışır çalışma koşulları talepleriyle Petrol-İş sendikasında örgütlenen Temel Conta işçilerinin, patronun sendikayı tanımaması ve TİS masasına oturmaması sonucu 10 Aralık 2024'te başlattıkları grev sürüyor. Grev iradesinden vazgeçmeyen işçiler, kararlılıklarını ve taleplerini 1 Mayıs alanına taşıdı. İşçiler 1 Mayıs sabahı Kemalpaşa'daki fabrika önündeki grev çadırından çıkarak otobüsle Alsancak'a geldi. "Yaşasın onurlu direnişimiz!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Direne direne kazanacağız!" ve "Sendika hakkımız engellenemez!" sloganları eşliğinde alana girdi. 1 Mayıs kürsüsünde sınıf dayanışması çağrısı yapan Temel Conta İşyeri Temsilcisi Sinem Kaya, "Biz burada çok bir şey istemiyoruz,

hakkımızı istiyoruz. Temel Conta'daki kölelik düzeninin sona ermesini, emeğimize ve hakkımıza saygı gösterilmesini istiyoruz. Grevde geçirdiğimiz her gün daha da kenetleniyoruz. Bugün burada olmak bizim için sadece bir katılım değil, bir direniş çağrısıdır. Bu sadece bizim değil, tüm işçi sınıfının davasıdır." diyerek greve destek çağrısında bulundu. Temel Conta işçileri, 1 Mayıs sonrası fabrika önündeki grev çadırına geri döndü. Devrimci İşçi Partisi olarak ilk günden bu yana bir arada olduğumuz Temel Conta grevine ve grevci işçilere desteğimizi bir defa daha dile getiriyoruz. Temel Conta grevi kazanacak!

Ertuğrul Oruç

İstanbul Tabip Odası Filistin’le Dayanışma Çalışma Grubu kuruldu

Dünyada ezilmiş, hakkı yenmiş pek çok halk vardır. Bizim de yaşadığımız Batı Asya (Ortadoğu) coğrafyasında yaşayan Filistin halkı da bu halklardan biridir. Filistin halkı, dünyanın en büyük baş belası olan ABD destekli işgalci İsrail tarafından yüzyılı aşkındır sömürgecilik, ırk ayrımcılığı, yerinden edilme ve işgal politikalarına karşı direnmekte ve mücadele etmektedir. Filistin halkının emperyalizme ve Siyonizme karşı verdiği bu kahramanca mücadele dünyada simge haline gelmiş, ezilen halklara ilham kaynağı olmuştur.

Ekim 2023’ten sonra işgalci İsrail, aynı öncesinde olduğu gibi Filistin halkının teslim olması, haklarından vazgeçmesi ve yurdundan göç etmesi için onun tüm yaşam koşullarını yok etme saikiyle hareket etmiş ve soykırım uygulamıştır. Hâlâ da bu uygulamalarına tüm şiddetiyle devam etmektedir.

İşgalci İsrail, soykırımın başladığı Ekim 2023’ten bu yana Gazze’de en az 36 hastaneyi bombalamış ve kullanılamaz hale getirmiştir. Ayrıca işgalci İsrail devleti, binden fazla sağlık çalışanını doğrudan hedef alarak infaz etmiş veya işkence altında öldürmüştür. Kayıt altına alınan öldürdüğü Filistinli sayısı en az elli bini, yaralı sayısı ise yüz on bir bini aşmıştır. Bombardmanın yoğun şekilde devam ettiği, ağır kuşatmanın sürdüğü koşullarda, doğrudan hedef alınmalarına rağmen Filistinli doktorlar ve sağlık emekçileri var güçleriyle yaraları iyileştirme mücadelesi vererek insanlığın yüz akı olmuşlardır.

İstanbul Tabip Odası, geçmişten beridir Filistin halkının tarihsel haklı ve meşru mücadelesini desteklemeyi, maruz kaldığı baskılara ve zulme karşı durmayı her zaman enternasyonal bir görev bilmıştır. Bu anlamda her yıl İstanbul Tabip Odası olarak farklı kurumlardan jüri üyelerinin katılımıyla belirlediğimiz, ismini 23 Mayıs 1980 yılında TTB Merkez Konseyi üyeliği yaparken emek ve demokrasi düşmanlarınca katledilen Dişhekimi Sevinç Özgüner’den alan İnsan Hakları, Barış ve Demokrasi ödülüne, bu yıl, direnişleriyle ve mücadeleleriyle simgeleşen Filistinli Dr. Hussâm Ebu Safiyye nezdinde tüm Filistinli sağlık emekçilerini layık gördük. 23 Mayıs’ta yapacağımız törenle gıyaben ödülleri vereceğiz.

Ayrıca tarihsel ve insani yaşam hakları için meşru mücadele veren Filistin halkının yaşadığı her yerde dayanışmayı örnek, Filistin meselesinin yalnızca savaşta değil “barışta” da gündemde tutulmasını sağlamak, Filistinli doktorlar ve sağlık emekçilerine destek olmak, mümkün olduğu ölçüde ulusal ve uluslararası sağlık örgütleriyle beraber dayanışmayı örgütlemek ve Türkiye devletinin İsrail’e tam ambargo uygulamasını sağlamak ve bunu dünya çapında örgütlemesi yönünde baskı oluşturmak üzere İstanbul Tabip Odası bünyesinde Filistin’le Dayanışma Çalışma Grubu’nu kurduk ve çalışmaya başladık.

Son yapılan ateşkesin İsrail tarafından bozulduğu günden beri Gazze, belki de tarihinin en ağır ablukasını yaşıyor. Sınır kapılarından hiçbir geçişe İsrail tarafından izin verilmiyor. En temel insani ihtiyaçlar dahi karşılanamaz durumda. Hastalara iyileşmesi için verilen serum sıvıları su kıtlığı nedeniyle içme suyu için kullanılmak zorunda kalıyor. Salgın hastalıklar hortlamış durumda. Dünyanın gözü önünde bir insanlık dramı yaşanıyor.

İstanbul Tabip Odası ezilenin, haklının, güçsüzün yanında saf tutar; tarafsız değildir. Dolayısıyla Filistinlilerin yaşadığı bu insanlık dramına sessiz kalamazdı. İşgalci ve soykırımcı İsrail’in karşısında Filistin halkının haklı ve meşru mücadelesini desteklemek, özgürlüğünü savunmak insani ve enternasyonalist bir görev olmasının yanında, tıbbın ve hekimlik değerlerinin de bir gereğidir. Filistin halkının özgürleşmesi, bölgedeki ve dünyadaki her türden ezilenlerin; işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların, kadınların da özgürleşmesi yolunda büyük bir adım olacaktır.

Yaşasın halkların kardeşliği!
Nehirden denize özgür Filistin!

Levent yoldaşımız dersimiz dayanışma demişti. Dayanışma dersi, geride kimseyi bırakmamak için açık derslerle, sınıf okullarıyla devam ediyor!

26 Mart sabahı evinden bir şafak operasyonu ile gözaltına alınan ve tutuklanarak Silivri’ye gönderilen yoldaşımız, Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı ve İstanbul Üniversitesi Eğitim Sen İşyeri Temsilcisi Levent Dölek, 10 Nisan’da başka tutuklularla birlikte tahliye edildi. Tutuklu kaldığı süre boyunca sadece mensubu olduğu Eğitim Sen ve üyeleri değil, çok çeşitli sendikalardan öncü mücadeleciler, sendika yöneticileri, mücadele alanlarında yalnız bırakmadığı öğrencileri muazzam bir dayanışma gösterdi, dayanışma Yunanistan’dan Rusya’ya, Fransa’dan Venezuela’ya ve Arjantin’e uzanan eylemler ve açıklamalarla uluslararası alana da yayıldı.

“Haklarımızı ancak kullandığımız zaman koruruz, savunuruz.”

Levent yoldaş tutukluymken dayanışmayı yükseltenler, tahliye olduğu sırada da yoldaşımızı yalnız bırakmadı. Polonez işçileri, Gebze’den metal işçileri, eğitim emekçileri, yoldaşları Silivri’nin kapısında diğer tahliyelerle birlikte kendisini alkışlarla karşıladığında, Levent Dölek yoldaşımız şöyle konuştu: “Öğrenci konuşur, hoca konuşur, slogan atar, eylem yapar, ülkeye seslenir, halka seslenir, hükümete seslenir. Üniversite budur ve yarın da önümüzdeki zamanda da bu böyle devam edecek. Sözümüzü üniversite-

“Geride bir tek arkadaşımız

tenin kapısında, kampüsünde, bahçesinde söyledik, söyleriz. Çünkü haklarımızı, anayasal haklarımızı, temel haklarımızı mahkemeler, Anayasa Mahkemesi savunamaz. Haklarımızı ancak kullandığımız zaman koruruz, savunuruz. O yüzden herkesi en temel haklarını savunmaya, kullanmaya devam etmeye çağırıyorum. Susmaya çağız, eylem yapmaya devam edeceğiz. Anayasal haklarımızı kullanacağız, hürriyet için savaşılmaya devam edeceğiz. Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!”

Yoldaşımız kendisini karşılayan Polonez işçilerine de özellikle teşekkür ederek “Biz üniversitede Polonez işçilerinin sloganlarını attık. O yüzden buradayız. Anayasa 51 sendika hakkı diye Çatalca’dan Ankara’ya anayasal hak yürüyüşünü başlattık, anayasa 34 yürüyüş hakkı diye Beyazıt Meydanı’na yürüdük. İşçi mücadelesi, öğrencinin mücadelesi, hocaların mücadelesi bunlar bir bütündür. Hürriyet bu memlekete işçilerle gelecek!” diyerek sözlerini tamamladı.

kalmayınca kadar mücadelemizi sürdüreceğiz!”

Tahliye olur olmaz ayağının tozuyla yine soluğu Beyazıt Meydanı’nda, KESK İstanbul Şubeler Platformu tarafından tutuklu öğrencilerinin serbest bırakılması için düzenlenen basın açıklamasında alan yoldaşımız, burada yaptığı konuşmada da “Biz burada dersimiz dayanışma diyerek çıktık. Dayanışmanın anlamı geride kimseyi bırakmamaktır dedik. Geride bir tek arkadaşımız kalmayınca kadar mücadelemizi sürdüreceğimizi buradan bir kez daha söylüyorum!” dedi.

Üniversitelerde açık dersler, Gebze’de sınıf okulu

“Öğrencilerimizle omuz omuza olmamız birtakım gözlemlere battı” demişti. Sadece tutuklu öğrencilerin özgürlüğü yolunda değil, hürriyet mücadelesinin açık derslerinde de bu dayanışma ve birliktelik devam etti. 16 Nisan’da İstanbul Üniversitesi’nde düzenlenen açık derste üniversitelerin öğrencinin, hocaların ve emekçinin konuşması gereken yerler olduğunu anlattı. Üniversiteden 2016’da bir KHK ile koparıldıktan sonra 2023’te geri döndüğü-

nü, ama esas bugün kendisini gerçekten üniversiteye dönmüş hissettiğini, gençlerin sayesinde İstanbul Üniversitesi’nin eskisinden de güzel bir yer olduğunu söyleyerek öğrencilerine teşekkür etti. 22 Nisan’da Bilgi Üniversitesi’nde düzenlenen, öğrencilerin soru ve katkılarıyla yoğun ilgi ve katılım gösterdiği açık derste de konuşmacı olan Levent Dölek yoldaşımız burada da öğrencilere hürriyet mücadelesinin işçi sınıfı olmadan kazanılamayacağını anlattı. 1 Mayıs’a giderken İstanbul Üniversitesi’nde düzenlenen Emek Haftası kapsamında “Sınıfın Güncel Sorunları” konulu açık derste konuşma yaparak öğrencileri 1 Mayıs’ta işçi sınıfının saflarında mücadeleyi büyütmeye çağırdı.

Üniversitelerdeki açık derslerin yanında Gebze’de işçilerin, kamu emekçilerinin bir araya geldiği ve uzun süredir devam eden Sınıf Okulu’nun 20 Nisan’da düzenlenen 15. oturumunda, mücadeleciler metal işçilerinin ev sahipliğiyle, direnişteki Erlau fabrikası işçileri, farklı sektörlerden öncü işçiler ve kamu emekçileri ile bir araya geldi. Kıvanç Eliaçık ve Süreyya Algül’ün de yer aldığı oturumda Levent Dölek yoldaşımız “İşçi sınıfının mücadele hattı: İşgal, grev, direniş!” başlıklı bir konuşma yaptı.

Kamu işçileri sefaletten de istibdaddan da kurtulacak!

Kamu işçilerinin gözü kulağı halen Kamu Çerçeve Protokolü’nde. Hatırlanacağı üzere Türk-İş 2023 yılının Mayıs ayında 700 bin kamu işçisi için bir çerçeve protokole imza atmış, ancak işçiler arasında farklı zamlar oranları doğuran ve memurlara verilen refah payını içermeyen bu protokol, enflasyon karşısında kısa sürede eriyip gitmişti. Bunun üzerine de kamu işçileri geçtiğimiz yılın başlarında ek protokol talebini yükseltmiş, işçilerin basıncı üzerine Türk-İş Başkanı Ergün Atalay bu basıncı dindirmek üzere türlü numaralara başvurmuş, ardından da bekleneceği üzere mücadeleciler işçileri ve şubeleri yüzüstü bırakarak mücadeleyi satmıştı.

Şimdi sözleşme yeniden ma-

sada. Türk-İş ve Hak-İş ile Türk Ağır Sanayii ve Hizmet Sektörü Kamu İşverenleri Sendikası (TÜHİS) arasındaki 3. görüşme yaklaşıyor. Kamu işçisini temsil eden sendikaların Şubat ayında ilan ettiği talep, en düşük günlük ücretin 1800 liraya çekilmesi, ardından da 2025’in ilk 6 ayı için % 50, sonraki 6 aylık dönemler için ise % 25 zamlar yapılması. Bunun ne kadar yetersiz olduğunu, önceki dönemin kayıplarını gidermeyi bırakın, bu dönem de yoksullaşmanın sürmesini sağlayacağını görmemek için kör olmak gerek. Ama bakalım bu talepler bile masada savunulabilecek mi?

Zira sendika bürokratları, kamu işçilerinin insanca yaşayacağı koşulları kazanarak Mehmet Şimşek’in Orta Vadeli Progra-

mına (OVP) zevâl getirmesini engellemek için hazır ve nâzır bekliyorlar. Zam oranında kan-tarın topuzu kaçarsa, Ağustos ayında kamu emekçileri ve sonrasında MESS sözleşmesini bekleyen metal işçileri de Şimşek’i, istibdadı ve burjuvaziyi üzebilir zira!

Bugün taleplerde bir kez daha geri adım atılması, kamu işçilerini çok daha yoksullaştıracak. Kamu işçilerinin hakkı olanı almasının yolu ise belli: Hem Atalay’a hem İngiliz Mehmet’in OVP’sine, ama en önemlisi içinde bulunduğumuz sefaletin müsebbibi istibdad rejimine karşı

mücadele etmek. Sürekli artan fiyatlar karşısında ücret artışı taleplerinden geri adım atmadan, birkaç ay içinde eriyip giden sözleşmeler yerine eşel mobil sistemini, yani ücretlere her ay gerçekleşen enflasyon oranında otomatik zam talep etmek. Bunları elde etmek için ellerin şaltlere uzanması, mücadeleciler sendikaların, mücadeleciler şubelerin buna hazırlanması ve öne atılması şart.

İstibdadın zulmü hem bir güç gösterisi hem de bir güçsüzlük göstergesidir! Düzen muhalefeti ise hürriyet kavgasının gücü değil zayıf karnıdır!

İstanbul Büyükşehir Belediye (İBB) Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun diplomasının iptali ve ardından, çok sayıda belediye görevlisi ile birlikte rüşvet, yolsuzluk ve terör suçlamalarıyla gözaltına alınıp tutuklanması, 19 Mart süreci olarak adlandırılan bir siyasi çalkantı ve toplumsal hareketlilik dönemini açtı. Süreci kurgulayan, başlatan ve devam ettiren irade tümüyle siyasi iktidara aitti. Yargı ve polis teşkilatı bu süreçte bir araç olarak kullanıldı. İstibdad dört koldan bu taarruzu yürütürken mutlaka bir dirençe karşılaşacağını hesap ediyordu. Bu yüzden gözaltılarla eş zamanlı olarak İstanbul Valiliği şehirde fiili OHAL ilan etti ve her türlü gösteriyi yasakladı. Ancak eylemler sürdü. Özellikle üniversitelerde öğrenciler büyük bir mücadeleye giriştiler. Mücadele liselere de yayıldı. Kitle mücadelesinin ilk etkisi CHP'nin pazarlık gücünü arttırmak oldu ve İBB'ye kayyım atanması, yargının bir "ince ayar" ile İmamoğlu'nu terör suçlamasından değil de rüşvet ve yolsuzluktan tutuklamasıyla engellendi. Bundan sonra CHP, eylemleri sönmüldürmek ve süreci İmamoğlu'nun Cumhurbaşkanlığı kampanyasına eklemlemek için çabalarırken, istibdad da eylemleri bastırmak için polis şiddetinin dozunu gittikçe artırdı. Kitlese gözaltılara, hukuksuz ve keyfi tutuklamalar eklendi. Ne var ki CHP'nin tutumu gençliğin düzen siyasetinden uzaklaşma dinamiklerini güçlendirirken, istibdadın baskısı da öfkeyi ve dayanışmayı pek çok yerde daha da artırdı.

İstibdad cephesi, muhalefeti parçalamaya çalışırken kendi içinde bölündü

İstibdad cephesinin en önemli argümanı bu işin iktidarla ilgisinin olmadığı, operasyonların kaynağında CHP'nin içinden çıkan insan-

ların itiraflarının ve şikâyetlerinin yer aldığı idi. İstibdad cephesi belli ki İmamoğlu'nun Cumhurbaşkanı adaylığının engellenmesi ile Mansur Yavaş üzerinden bir tartışmanın derinleşeceğini, CHP kongresinin iptali ile birlikte ise Kemal Kılıçdaroğlu çevresinin atağa kalkarak partiyi bölceğini umuyordu. İkisi de olmadığı gibi CHP'de oluşması beklenen çatlaklar, istibdad cephesinin kendi içinde görüldü. Devlet Bahçeli'nin sürecin kısa sürede sonuçlanmasına yönelik açıklamaları bir iç tartışmanın göstergesi olarak yorumlandı. Bahçeli'nin bir erken seçimi gündeme getirebileceği dahi konuşulmaya başlandı. AKP'liler kendi içlerinde birbirlerini suçlamaya başladılar. Nihayet İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın, eleştirilerin odağında olduğu, Ümit Özdağ'ın tutuklanması ya da Genel Merkezi Ankara'da olan Eğitim Sen merkez yöneticilerine dava açması gibi görev alanının dışına çıkmakla eleştirildiği bir aşamada Ankara Cumhuriyet Savcılığı çıkıp istibdadın propagandistlerinden Rasim Ozan Kütahyalı hakkında soruşturma açıp gözaltı kararı verdi. AKP kurucularından Bülent Arınç bu parçalı hali fırsat bilerek bir kez daha ortaya çıktı ve kendine yakıştırdığı özgül ağırlığı ile basına açıklamalar yapmaya başladı. Unutulmasın, AKP saflarından dışlanmış gibi gözükse de Bülent Arınç ve Abdullah Gül gibi figürler Erdoğan'ın ordu ve MHP ile kurdu-

ğu (kurmak zorunda kaldığı) taktik ittifaktan kaçış kapısını açık tutan görevli rolündedirler. Erdoğan bu isimlerle pek çok defa karşı karşıya gelmişse de bu kişileri asla tamamen aforoz etmemişti.

İstibdad bölünürken CHP'nin burjuva sınıf karakteri de emekçi halkı bölüyor

Ne var ki tüm bunlar istibdadın inisiyatifi tamamen elden kaçırdığı bir duruma da işaret etmiyor. Halen istibdad rejimi yargıyı ve polisi kullanarak, İmamoğlu operasyonunu eşeleyerek, CHP'nin iç fay hatları üzerinde tepinerek taarruzunu derinleştirmeyi sürdürüyor. CHP'ye ilk kayyım hamlesi olağanüstü kongre hamlesiyle püskürtülmüş gözükse de yine CHP delegelerinin açtığı dava ile Özgür Özel'in üzerinde yeni bir Demokles'in kılıcı sallandırılıyor. Bu sefer açılan iptal davası yeni bir kongre yapılmasından önce yönetimin doğrudan Kılıçdaroğlu'na ve ekibine devredilmesini talep ediyor. CHP saflarında henüz açık bir dağılma emaresi görülüyor olsa da alttan alta çelişkiler sürüyor. Ayrıca bu, partinin burjuva ve düzen içi karakteri, kitlelerin istibdada karşı hürriyet talebinin zayıf karnını oluşturmaya devam ediyor. İşçi ve emekçi kitlelerin büyük bir bölümü istibdadın saldırısını tasvip etmiyor, haksız buluyor ancak CHP gibi bir patron partisinin ve İmamoğlu gibi bir müteahhit siyasetçinin merkezinde bu-

lunduğu bir mücadeleye de sempatiyle yaklaşmıyor. İstibdad rejimi ne kadar zayıf olsa da, kendi içinde ne kadar parçalanma emareleri gösterse de düzen muhalefетinin bu burjuva karakteri onların imdadına koşuyor. Büyük ekonomik sorunların pençesinde kıvranan ve kendilerinden uzaklaşan seçmenlerinin istibdada karşı mücadele saflarına geçmesine karşı istibdad cephesi, CHP ve İmamoğlu'nun burjuva karakterini ve bu karakterin neticesi olan suçlarını sonuna kadar kullanıyor.

AKP-MHP yenilmez değil! CHP ise istibdadı yenmenin seçeneği değil!

Tüm bunlar bize şunu gösteriyor: İstibdadın baskısı, şiddeti, hukuksuzluğu ve fütursuzluğu bir güç gösterisi olsa da ironik bir şekilde aslında bir güçsüzlük göstergesi olarak karşımıza çıkmaktadır. İstibdad güçlü değil zayıf. Birleşik değil bölünmüş. Yenilmez değil tam tersine yenilgi korkusuyla tir tir titriyor. Dolayısıyla CHP olmadan biz bu iktidarı yenemeyiz düşüncesi yanlıştır. CHP istibdada karşı mücadelenin en büyük ve güçlü bileşeni değil, bu mücadelenin önündeki en büyük engeldir. Hürriyet mücadelesinin bir bileşeni değil, bu mücadelenin hainidir. Hatırlayın! Son seçimde Kemal Kılıçdaroğlu'na oy vermek iktidarı yenmek için tek seçenek olarak görülmüyordu. "Hayır, Kılıçdaroğlu ile istibdadı yenemeyiz" dediğimizde bize karşı çıkılıyordu. İşte bugün o Kılıçdaroğlu AKP-MHP'nin CHP'ye atamayı planladığı kayyım olarak karşımızdadır. Dün tek seçenek olarak sunulan Ekmeleddin İhsanoğlu, bugün nasıl MHP saflarında Erdoğan'a memurluk yapıyorsa, dün tek seçenek olarak sunulan Muharrem İnce "adam kazandı" diyerek o seçimden çıkıp, aynı adama kazandırmak için öbür seçime

girdiyse, Kılıçdaroğlu da onlardan farklı olmamıştır. Özgür Özel'in tüm bunlardan farklı olacağını düşünmek için bir sebep yoktur. Kaldı ki geleceğe dair bir öngöründen de bahsetmiyoruz, yerel seçimlerde AKP-MHP hezimete uğramışken, erken seçimi zorlamayıp, Erdoğan'la normalleşme ve yumuşama sürecini yürüten, seçimsiz dönemde ekonomiye öncelik verelim diyerek güvensizlik oyu almış iktidarın işçi sınıfına taarruz programına destek sunan, yani istibdada, bugün gerçekleştirdiği taarruza hazırlanması için ihtiyacı olan zamanı veren Özgür Özel değil midir?

Sağcısıyla solcusuyla burjuva partilerine güvenmiyorsak sebebi var!

Burjuva siyasetçilerine, patron partilerine, düzen muhalefetine güvenmiyorsak bir sebebi var. CHP ancak, AKP ve MHP emperyalizme ve sermayeye hizmet edemeyecek kadar zayıfladığında iktidara gelebilir. İktidara geldiğinde de hürriyeti getirmek için değil, sermayenin sömürü düzenini sürdürmek üzere iş, aş, hürriyet isteyen emekçi kitleleri durdurma işlevini görecekler. Aynı Erdoğan'ın 2001 krizinden sonra, DSP, MHP, ANAP, DYP gibi merkez burjuva partileri baraj altı kaldıktan sonra, krizin faturasını emekçi halka ödeten, işçi düşmanı Kemal Derviş programını aynen alıp devam ettirdiği gibi. Bin defa denenmiş bin defa hüsrarla sonuçlanmış olanı tekrarlamının alemi yoktur. CHP'den ve düzen muhalefетinden kopmak, hangi partiye oy vermiş olursa olsun işçi ve emekçileri bağımsız bir sınıf politikasında birleştirmek ve istibdada karşı sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir odağın yükselmesi için mücadele etmek gerekir.

MHP ve Bahçeli ne yapmak nereye varmak istiyor?

19 Mart sürecinde MHP ve Bahçeli özel bir rol oynuyor. MHP'nin yarı askeri rejim içerisindeki özgül ağırlığını korumak ve kilit parti olarak varlığını devam ettirmek için özel bir çaba içerisinde olduğunu tespit etmek gerekiyor. MHP iktidarın fiilen küçük ortağı olma konumunu, büyük burjuvazinin hayallerini süsleyen AKP-CHP büyük koalisyonu olasılığını her daim baltalayarak ve yine CHP ile Dem Parti ekseninde, mevcut iktidarı tehdit edecek bir gücün birikmesini engelleyerek sürdürmekte. MHP'nin bu politikasının yakın tarihteki örneklerine dair kısa bir özet geçmekte fayda var.

2015 Haziran seçimlerinde AKP meclis çoğunluğunu kaybettiğinde

MHP, aynı anda hem AKP-CHP koalisyon görüşmelerini baltaladı hem de Dem Parti'nin dışarıdan destek vermeyi kabul ettiği bir CHP-MHP hükümeti seçeneğini reddederek, savaşın yükseldiği, ordunun siyasetteki ağırlığının arttığı bir ortamda ve fiili bir AKP-MHP ittifakı ile 1 Kasım seçimlerine gidilmesinin yolunu açtı. 15 Temmuz darbe girişiminden sonra başkanlık sistemini gündeme getirerek, yüzde 50+1 matematiğinde Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı kalması için MHP'nin kilit parti konumunu güvence altına aldı. Aynı zamanda, Milli Savunma Bakanlığı'nın ve İçişleri Bakanlığı'nın rejimin silahlı çekirdeğinin uhdesinde olduğu bir yarı

askeri rejimin temelleri atıldı. 2019 yerel seçimlerinde İstanbul iki seçimde de kaybedildiğinde, Erdoğan "kızgın demiri soğutma

zamanı" diyerek Türkiye ittifakı kavramını gündeme getirerek, dümeni AKP-CHP büyük koalisyonuna kırdığında, MHP'nin kışkırttığı kesimler Kılıçdaroğlu'na Çubuk'ta linç girişiminde bulundu ve bu provokasyon havayı tamamen değiştirdi.

Nihayet bugün tam tersi istikamette gözükse de MHP'nin 2024 yerel seçimlerinden sonra izlediği politika da aynı işlevi görmektedir. Yerel seçimlerin ardından Erdoğan bir kez daha Özgür Özel'i yanına alarak büyük sermayenin özlemi olan büyük koalisyona doğru yüzünü çevirmişken, Bahçeli şapkadın tavşan çıkarma misali Öcalan açılımını gündeme getirdi. Bu süreç sadece AKP-CHP büyük koalisyonu yönelişini değil, aynı zamanda CHP ve Dem Parti arasındaki "kent uzlaşısı" köprüsünü de yerle bir etmeyi hedefliyordu. Yani MHP bir kez daha kendisinin kilit parti pozisyonunu ortadan kaldıracak ve dolayısıyla yarı askeri rejimin üzerinde

yükseldiği siyasi ittifakı tehlikeye düşürecek seçenekleri elemek üzere hamle yapmaktaydı.

Devlet Bahçeli ve MHP'yi yarı askeri rejim olgusundan ayrı düşünemeyiz. Bahçeli'nin baş döndüren siyasi manevralarının sebebi, bir siyasi programı değil devletin silahlı çekirdeğinin iktidara tutunmasının ve Türkiye'nin tekeli sermayesinin hakimiyetinin pragmatik gerekliliklerini takip etmesidir. Geçmişte 2002'de, Bahçeli yine bu doğrultuda MHP'yi ortağı olduğu iktidardan ayırmayı ve baraj altı bırakmayı göze alarak bir erken seçimin fitilini ateşlemişti. Son dönemde Mümtazer Türköne'nin Bahçeli'nin yeniden bir erken seçimi gündeme getirebileceğine dair yaptığı spekülasyon böyle bir tarihsel arka plana yaslanmaktadır. (Bahçeli bu kişiye Gülen cemaatiyle ilişkileri dolayısıyla cezaevinde olduğu dönemde dahi sahip çıkmıştı ve bu yüzden yaptığı spekülasyonun Bahçeli tarafından el altından teşvik edildiği yorumları yapılmıştır.)

Yarı askeri rejimin, resmi ve paramiliter silahlı güç odakları ile tekeli sermayenin ve emperyalizmin çıkarları öyle gerektirdiğinde, MHP'yi ve Bahçeli'yi benzer adımlar atarken görmek mümkündür. Bugün Öcalan açılımında olduğu gibi, nasıl paketlenirse paketlenisin, bu adımların arkasında sermayenin ve emperyalizmin çıkarları olduğu asla unutulmamalıdır. MHP ve Bahçeli'nin yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. Faşist hareketin Türkiye'ye ve bu ülkenin her milletten memlekettten emekçi halkına hiçbir hayrı olmamıştır, bundan sonra da olmayacaktır. Ve yarın aynı Bahçeli'yi ya da onun misyonunu devam ettirecek başkalarını CHP'nin yanında AKP'ye ve Erdoğan'a karşı görmemiz de mümkündür. Şimdiden söyleyelim ki bu birliktelik de hürriyet için değil yarı askeri rejimi sürdürmek, emperyalizmin ve büyük sermayenin çıkarlarını korumak için olacaktır.

Lüleburgaz'da iş, aş, hürriyet mücadelesinin en önünde yürüyenlerle 1 Mayıs'ta iş, aş, hürriyet için yürüdük!

Devrimci İşçi Partisi 2024 yılında olduğu gibi bu yıl da Lüleburgaz'da düzenlenen 1 Mayıs mitinginde yerini aldı. Lüleburgaz Emek Platformu'nda farklı konfederasyonlara bağlı sendikalar ayrı gayrı demeden bir araya gelerek, Trakya'nın önemli bir sendikal mücadele geleneği olan Lüleburgaz'dan tüm Türkiye işçi sınıfı için önemli bir örnek yaratıyor. Başta Türk-İş'e bağlı Petrol-İş, Kristal-İş ve Tümtis, KESK'e bağlı Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen ve Haber-Sen ile DİSK'e bağlı Emekli-Sen olmak üzere çeşitli sendikalar ve siyasi partilerle birlikte Devrimci İşçi Partisi olarak biz de en önde "İş, Aş, Hürriyet", arkada "İncirlik ve Kürecik'i kapat! NATO'dan çık! NATO'yu yık! Soykırıma değil direnişe ortak ol!" pankartımızla,

sloganlarımızın ve taleplerimizin yazılı olduğu dövizlerimizle, Filistin bayraklarıyla Eski Hükümet Konağı'ndan Kongre Meydanı'na yürüdük.

Lüleburgaz kortejimize bu yıl, 2024'te 173 gün boyunca süren direnişleri ile işçi sınıfının mücadele tarihine adını altın harflerle yazdıran Polonez işçileri damga vurdu. Kendi hakları ile mücadeleye atılan ama sonra bütün işçi sınıfı için mücadele ettiklerinin bilincine varan, bu bilinçle bugün de işçi sınıfı mücadelesinin ve sınıf siyasetinin bayrağına sahip çıkan Polonez işçilerini, 1 Mayıs Tertip Komitesi de selamladı. "Her yer Kavel, her yer Polonez" sloganları Trakya'nın öncü, mücadeleciler işçileri ile buluştu.

Partimizin sınıf siyasetinin sesini yükselten, Filistin direnişinin sesini Hürriyet devriminin topraklarına taşıyan, işçi sınıfının disiplinini yansıtan korteji, Lüleburgaz emekçi halkından ve çeşitli sektörlerin sendikal işçilerinden yoğun bir ilgi gördü.

İzmir 1 Mayıs'ında bir kez daha "İş, Aş, Hürriyet!"

İzmir 1 Mayıs'ı Türk-İş ve DİSK'in bölgesel olarak bir arada kutlaması bakımından bu yıl da olumlu bir örnekti. İşçi sendikalarının yoğun katılımıyla gerçekleşen bu 1 Mayıs'ta Devrimci İşçi Partisi olarak pankart ve sloganlarımızla alana iş, aş, hürriyet talebini taşıdık. 1 Mayıs boyunca ajitasyonlar ve sloganlarla 1 Mayıs'ın bir mücadele günü olduğunu unutturmadık.

Bu 1 Mayıs'ta Filistin davasını alana taşıyan tek yapı olan DİP, tüm işçileri, emekçileri, gençleri emper-

yalizme ve Siyonizme karşı mücadeleye çağırdı. Son aylarda grev ve direnişlerle öne çıkan İzmir'de örgütlenme ve mücadele çağrısını yineledi ve devam eden Temel Conta grevine ve önümüzdeki günlerde çetin mücadelelere sahne olabilecek Tüpraş işçilerine desteğe çağırdı. İşçi sınıfına saldırı programı olan Ekonomi Bakanı İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Programına karşı kortejden 1 Mayıs boyunca sloganlar yükseldi.

İstanbul 1 Mayıs'ının en net mesajı: Taksim dâhil gasbedilen tüm emekçi talepler için işçiler birleşsin, ayrı gasbedilen her hak gibi Taksim'in de veril-

İstanbul'da 1 Mayıs çeşitli alanlarda kutlandı. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin öncülüğünde düzenlenen 1 Mayıs kutlaması Kadıköy'de gerçekleşti. Türk-İş Konfederasyonu Kartal'da miting düzenledi. 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak üzere Şişli Camii önünde toplanma çağrısı yapan, 1 Mayıs Taksim Tertip Komitesi çatısı altında bir araya gelen yapılar ise yoğun bir polis ablukası ve gözetim saldırganlığıyla karşı karşıya kaldılar. İstibdadın yasadışı ve gayrimuşru fiili OHAL uygulaması sadece, Taksim'e çıkmak isteyen grupların geniş kitleleri bir araya getirmesine engel olurken 600'e yakın gözaltı yaşandı. Türk-İş, Petrol-İş sendikası Gebze Şubesi gibi istisnalar dışında büyük oranda işyeri temsilcileri ve şube yöneticileri ile Kartal meydanına giderken, en kitlesel gösteri ve en yoğun işçi katılımı Devrimci İşçi Partisi olarak bizim de yer aldığımız Kadıköy'de yaşandı. Özellikle DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikası fabrika kortejleriyle işçileri alana taşıyarak sanayi proletaryasını alanda temsil etmekte öne çıktı. Geçtiğimiz yıl Sarıyer'de sadece Chen Solar, fabrika kortejiyle alana gelirken bu yıl katılım çok daha kitlesel oldu. Emekliler ve belediye işçileri de nispeten kalabalık kortejlerle alanda yer aldılar. Kamu emekçileri KESK saflarında, çok sayıda üniversite ve lise öğrencisi ise üniversite pankartlarıyla ve gençlik örgütlerinin farklı kortejleriyle 1 Mayıs'a katıldılar.

1 Mayıs'ın ana gündemi sınıfın gündemini ülkenin gündemi yapmak ve ülkenin gündemine işçi sınıfının damgasını vurmak olmalıydı

1 Mayıs öncesinde Taksim gündemi üzerinden yoğun bir tartışma yaşandı. İstanbul Valiliği DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin Taksim başvurusunu derhâl reddetti ve Taksim'i bir kez daha haksız ve hukuksuz biçimde yasakladı. Bunun üzerine sendikalar ve demokratik kitle örgütleri, çok sayıda siyasi parti ve örgütün onayı ile izin verileceği bildirilen Kadıköy'de kutlama yapma kararı aldı. Bu kararın ardından 1 Mayıs Taksim Tertip Komitesi'ni oluşturan gruplardan ve son dönemde yükselen öğrenci hareketi içinden Kadıköy'de kutlama kararı veren sendikalara ve siyasi yapılara yönelik yoğun eleştiriler yükseldi. Devrimci İşçi Partisi olarak bu tartışmalara sosyal medya üzerinden dahil olmaktan imtina ettik ve uzak durduk. Bununla birlikte işçiler ve öğrenciler içerisinde görüşlerimizi doğrudan ve açıkça ifade ettik. Taksim işçi sınıfının hakkıdır ve yasaklanamaz dedik ancak

her hak gibi Taksim'in de veril-meyeceğini, alınması gerektiğini vurguladık. Taksim'i kazanmak ancak Taksim'i kazanacak gücü yani işçi sınıfını bu mücadeleye taşımakla mümkün olabilirdi. Bugün 1 Mayıs ve Taksim gündemi etrafında bunun olanağının olmadığı, sınıfın içinde olan, sınıfın içinde yaşayan, sınıfın içinde mücadele eden herkesin açık görebileceği bir şeydi. Bu 1 Mayıs'ın ve genel olarak günümüz mücadelesinin esas amacı, işçi sınıfının gündemini ülkenin gündemi haline getirmek, sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız bir sınıf siyaseti ile ülkenin gündemine işçi sınıfının damgasını vurmak olmalıydı. Bunun için de izinli ve kitlesel katılıma uygun bir alanın tercih edilmesi makul ve doğru oldu.

Taksim ve Kadıköy tartışması düzen siyasetinden kopmadı: Taraflar 1 Mayıs'ı 19 Mart'ın uzantısı olarak görmekte ortaklaştı

Kadıköy ve Kartal işçilerin ve sınıfın gündemlerinin daha fazla alana taşındığı 1 Mayıs'lar olsa da Kartal'da Türk-İş bürokrasisi, Kadıköy'de ise DİSK bürokrasisi sınıf bağımsızlığını ortaya koymaktan çok uzaktaydı. Tartışmaların odağındaki Kadıköy-Taksim ekserisi açısından da karşıtlıklar ne kadar sert şekilde ifade edilirse edilsin her iki tarafın da 1 Mayıs'ı 19 Mart sürecinin bir devamı olarak görmekte ortaklaştığını da belirtmek gerekiyor. 19 Mart konusu ve öznesi itibarıyla burjuva sınıf karakterine sahip CHP ve İmamoğlu'nun merkezinde olduğu bir süreç. Bu yüzden 1 Mayıs, 19 Mart sürecinin bir devamı olmamalı, sınıfın bağımsız siyasetinin yükseldiği alanlar olmalıydı. 1 Mayıs öncelikle işçi sınıfının, hangi partiye oy vermiş olursa olsun tamamının yaşadığı en yakıcı ekonomik ve sosyal sorunları gündeme taşınmalıydı. 19 Mart süreciyle ilgili olarak da istibdadın haksız ve gayrimuşru saldırısına, seçme seçilme hakkının gasbına karşı 1 Mayıs, sınıfın düzen siyasetinden bağımsız karşı çıkışının sergilendiği bir meydan olmalıydı. Fabrikalarda ve işyerlerinde siyaset yapan herkes, istibdadın grev yasaklarına, baskılarına ve hukuksuzluklarına karşı olmanın işçileri birleştirdiğini, bu karşı çıkışın patron partisi CHP'ye destek biçimini almasının ise bölücü bir etki yarattığını görebilirdi. Böyle bir etki ortadayken sınıfın güçlerini Taksim için istibdad güçleriyle fiili bir çatışma için seferber edilemeyeceği, bu doğrultuda bir çabanın sonuçsuz kalacağı, başarısız çabaların geleceğe güç biriktirmeye hizmet etmeyeceği de açıktı.

Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs'ı işçi sınıfının içinde örgütledi ve alana sınıfın yakıcı taleplerini taşıdı: İşçi düşmanı OVP çöpe! İngiliz Mehmet Go Home!

Devrimci İşçi Partisi olarak bu perspektifle 1 Mayıs sürecini örgütledik. Çalışmalarımızı fabrikalarda, tersanelerde, işyerlerinde ve emekçi mahallelerinde yoğunlaştırdık. Gençlik içindeki faaliyetlerinde Sarıyer'de CHP tarafından yalnız bırakılan ve CHP güdümündeki sendikacılara da tepki içinde olan öğrencilere, burjuvaziden koparak ve işçi sınıfıyla buluşarak hürriyet mücadelesini zafere ulaştırabileceğimizi anlattık. Nihayet Devrimci İşçi Partisi olarak biz de en kitlesel katılımın gerçekleştiği Kadıköy meydanında, DİSK'in bulunduğu kolda, "İş, Aş, Hürriyet!" pankartıyla yerimizi aldık. İşçi sınıfının gündemini ülkenin gündemi yapma perspektifimiz, kortejimizin sınıf taleplerini öne çıkaran sloganlarında ve "İşçi düşmanı Orta Vadeli Program çöpe! İngiliz Mehmet Go Home!" pankartında yansımaları buldu. Birçok yoldaşımız da işçileri alana taşımak üzere canla başla çalıştıkları sendikalarında saf tuttular. Metal işçileri ve tersane işçilerinin yanı sıra emekçi mahallelerinin sakinlerinden öğrencilere, üniversite hocalarından hukukçulara, kamu emekçilerinden emekçi kadınlara sınıf kavgasında, anti-emperyalist, anti-Siyonist ve enternasyonalist mücadelede buluşanların birlikte yürüdüğü Devrimci İşçi Partisi korteji yoğun yağışa rağmen coşkusunda ve disiplininde azalma olmaksızın alana ulaştı.

Filistin parolası 1 Mayıs meydanında!

Bu yıl da 1 Mayıs'a Gazze'de emperyalizmin ve Siyonizmin soykırım saldırısını sürdürdüğü bir süreçte girdik. Devrimci İşçi Partisi "İncirlik ve Kürecik'i kapat! NATO'dan çık! NATO'yu yık! Soykırıma değil direnişe ortak ol!" pankartının ardında Filistin bayrakları ve Filistin direnişinin sembolü olan kırmızı küfiyelerle özel bir kortej oluşturdu. Filistin bizim için hiçbir zaman herhangi bir gündem gibi olmamıştır. Filistin halkının kadın çocuk demeden katledilmesine karşı insani tepki göstermemek müm-

kün olamaz! Bununla birlikte Filistin davası sadece sesini duymak ve görmek değildir. Filistin sadece değil tüm dünyada da bir ve ezilenleri birleştiren bir paroladır. Dahası iktidarın kendisi iktidarı Batı emperyalizmi, Siyonizmine karşı hamaset kullanırsın NATO'nun en büyük rakibi övünmekte ve Filistinle asla kesmeyerek somut olmaktadır. Anti-emperyalist anti-Siyonist mücadelede karşı hürriyet mücadelesi kopmaz bir parçasıdır. Bu parolayı alana taşıyan Devrimci İşçi Partisi tüm sosyalistlerin ve sendikaların da görüşüdür. Ne yazık ki Türkiye'de ve hürriyetler için Filistinli zminin sahte derinleştiği medet umulması halinde anti-emperyalist-Siyonizmi dumudur. CHP'nin gücü Taksim yürüyüşüyle 1 Mayıs meydanında ne Filistin'i ne de hürriyeti emperyalist söylemi piktir. Filistin davası yaklaşarak iktidarın ve işbirlikçiliği teş-

1 Mayıs her milletin kettten işçilerin, ezilenlerin meydanıdır

Kadıköy meydanında emekçiyle, sosyalistlerle birlikte yürüyen bir döne de hürriyet için yükselten öğrencilerle dolu. 1 Mayıs her milletin memleketinde emekçiler, gençler bayramını kutladılar. İşçi Partisi korteji birliğinin halkların den geçtiği bilinciyle Mayıs" sloganını Kürtçe "Biji Yek Cîda attı. İstibdadın min himayesinde y açılımlara karşı "K ABD'yle Savaş" şti. Kadıköy meydanı işçi, emekçi ve g ağzdan Ruhi Su D ile birlikte Entern Mayıs marşlarını ok

1 Mayıs'ta sadece burjuvaziye yer y

Miting kürstü komitesinin ve ist

Sajı (dersi): haklarımız ayrı yok!

Barış ve Demokrasi Güçleri'nin bildirisi okundu ayrıca bir işçi, bir kadın, bir emekli ve bir genç de meydana ayrı ayrı konuşmalarla hitap etti. Haksız şekilde hapiste tutulan Selahattin Demirtaş ve Ekrem İmamoğlu'nun mesajlarının okunması istibdadın haksızlıklarına karşı öfke dolu olan meydandan alkış topladı. Bu mesajların okunması (özellikle İmamoğlu'yla sınıfsal ve siyasal karşıtlığımıza rağmen) makul kabul edilebilir ve anlaşılabilir. Ancak kürsüde burjuva partisi CHP'ye ayrıcalık tanınarak Özgür Özel'in halkı selamlaması için çağırılması, 1 Mayıs'ın sınıfsal içeriğine ve işçi sınıfına ait bu günün sermayeyle uzlaşmazlığına tamamen aykırı bir tutumdur. İşçi sınıfının kürsüsünde burjuva düzen partilerine ayrıcalık tanınması kabul edilemez. Devrimci İşçi Partisi olarak bu tutumu protesto ettik.

Sendika bürokrasisini aşın! Düzen siyasetinden kopun!

İstanbul 1 Mayıs'ı iki ayrı alanda yapılan kutlamalar ve Taksim yolunda kendini gösteren polis şiddeti ve saldırılarıyla geleceğe ikirciksiz bir şekilde şu mesajı bıraktı: **İşçiler birleşin, ayrı gayrı yok!** Sadece Taksim'i kazanmak için değil ondan önce ağır vergilere, zamlara, özelleştirmelere, düşük ücretlere ve işten atmalara karşı safları sıklaştırmak zorundayız. İşçi düşmanı Orta Vadedi Program işçi sınıfının kıdem tazminatı hakkına saldırı, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi ve emeklilik haklarının toptan gaspı gibi maddeler içeriyor. Bir sonraki 1 Mayıs'ı nerede kutlayacağımızdan daha önemli olan kimle ve nasıl kutlayacağımızdır. Konfederasyonların sınıfın talepleri doğrultusunda ortak tutum almasına ve birleşik eylemine yönelik aşağıdan yukarı baskı durmaksızın artırılmalıdır. Bu yıl konfederasyonların ortak bildiriler yayınlaması, ayrı ayrı da olsa aynı gündemlerle mitingler yapması bir adımdır. Bu sürecin sonucunda bu sene Türk-İş bürokrasisinin 1 Mayıs'ı yıllardır İstanbul'dan kaçırmak için yaptıklarının aksine tekrardan İstanbul'da kutlamak durumunda kaldığını gördük. Aynı şehirde olmak yetmez, aynı meydana olmalıyız. Tek bir sendikayı ve işçi örgütünü dahi dışarda bırakmamalıyız. 1 Mayıs meydanında yeri olmayanlar sadece burjuvalardır! Burjuva siyasetini aşarak ve sendika bürokrasisini zorlayarak işçiler birleştiğinde sadece Taksim'in değil bambaşka bir ülkenin de kapıları açılacaktır! 1 Mayıs'ta ve her zaman haykıracağımız gibi: Memleketi hürriyet işçilerle gelecek!

Memleketi hürriyetin, emekçilerin, anıdır!

danı binlerce stlerle ve son mücadelesi-nci gençlikle eydanında her etten işçiler, kol kola işçi Devrimci işçi sınıfının kardeşliği-ile "Yaşasın 1 her seferinde Gulan" olarak emperyaliz-ürüttüğü sahte ürtlerle Barış, larını yükselt-nında binlerce ençle hep bir ostlar Korosu asyonel ve 1 kuduk.

oktur!
ünden tertip
stanbul Emek,

Ankara'da 1 Mayıs önceki yıllardan daha kitlesele daha coşkuluydu!

Devrimci İşçi Partisi olarak, 1 Mayıs'ta Ankara'da Tandoğan meydanındaydık. Ankara Tandoğan meydanında da "İş, aş, hürriyet!" ve "İncirlik ve Kürecik'i kapat! NATO'dan çık! NATO'yu yık! Soykırımı değil direnişe ortak ol!" pankartlarımızla yer aldık. Gençlik Ankara'da da 1 Mayıs'a önceki yıllardan daha fazla ilgi gösterdi. Bu durum Devrimci İşçi Partisi kortejine de yansdı.

Yürüyüş boyunca İngiliz

Mehmet'in Orta Vadedi Program adı altında yürüttüğü emekçi halka ve işçi sınıfına saldırı programına karşı yaptığımız ajitasyonlar ve "Fabrikalar, bankalar devletin, devlet işçinin!" sloganımız Ankaralı işçi-emekçilerden çok ilgi gördü.

Ankara'da da işçi ve memur konfederasyonları farklı alanlarda 1 Mayıs'ı kutlamayı seçti. Burjuvaziye karşı işçi-emekçinin bölünmüş bir görüntü sergilememesi, sesinin daha gür çıkması ve güç birliği ya-

pılması için tüm işçi-memur konfederasyonlarının önümüzdeki 1 Mayıs'ta ortak miting yapması gerektiği bu 1 Mayıs'ın dersi oldu.

"Grevler işçi sınıfının düğünü ise 1 Mayıs bayramıdır" diyerek başladığımız 1 Mayıs'ı daha fazla örgütlenmek, daha fazla mücadele

etmek ve sonraki 1 Mayıs'a daha da kitlesele katılmak için enerjimizi ve sınıfa olan güvenimizi tazeleyerek tamamladık. Yaşasın işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs!

Devrimci İşçi Partisi örgütlenme ve mücadele yılı ilan ettiği 2025'in 1 Mayıs'ına tam da bu hedefe yaraşır şekilde yoğun bir emek ve çabayla hazırlandı.

DİP fabrika ve tersane önlerinde, grev çadırlarında işçilerin yanındaydı. İşçileri sınıf siyasetinde birleşmeye ve iş, aş ve hürriyet için 1 Mayıs'a çağırdık!

Emekçi mahallelerde kapı kapı emekçilerle buluştuk. Gazete ve bildirilerimizi verdik, 1 Mayıs'ı büyötmeye çağırdık! Meydanlarda, metro ve otobüs duraklarında işine yetişmeye çalışan emekçileri, okuluna giden gençleri hürriyet mücadelesini büyötmek için 1 Mayıs'a çağırdık!

Sanayi bölgelerinde, emekçi mahallelerinde, semt merkezlerinde duvarları afişlerimizle donattık, o duvarlardan emekçi halkımıza seslendik!

Kahvaltılı okur toplantılarında, pikniklerde bir araya geldik. Dostlarımıza sınıf siyasetinde birleşme ve 1 Mayıs'ta meydanları doldurma çağrısı yaptık!

Dünya

Dünyada 1 Mayıs mücadeleleri

Sadece ülkemizde değil, dünyanın birçok yerinde 1 Mayıs Uluslararası İşçi Bayramı, büyük bir mücadele günü olarak kutlandı. Dünyanın farklı bölgelerinde bu kutlamalar farklı biçimlerde yapıldı. Devrim ile patron düzenini devirmiş, ama sonra

kaçınılmaz olarak bir dizi sıkıntı yaşamış ve hatta mevcut önderliği patronları ülkeye tekrar buyur etmek için kapıyı açmış olan Küba'da, devasa kitleler başkent Havana'nın Revolución yani Devrim meydanını doldurarak devrime ve antiemperyalist mücadeleye bağlılık mesajı verdi.

Batı dünyasının bir dizi ülkesinde, işçi sendikaları uzunca bir

süredir devam eden ve patronların işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasbettiği saldırılara karşı birliktir ve güçlerini gösterdi. Özellikle son on yılını, bu dönemde Avrupa'daki en büyük sınıf mücadeleleri ile geçirmiş olan Fransa'daki eylemler kitleselliği ve mücadeleciliği ile dikkat çekti. Paris ve Lyon gibi büyük şehirlerde sert polis saldırısına rağmen işçiler ve gençler kitlesel eylemlerle gövde gösterisi yaptı. Yeni kurulan sağcı hükümetin işçi sınıfına karşı başlattığı saldırıya karşı son aylarda önemli bir mücadele veren Belçika işçileri ise, 29 Nisan'daki büyük grev gününün ardından, 1 Mayıs'ta da başta Brüksel ve Antwerp gibi büyük

şehirlerdeki eylemlerle bu mücadeleyi sürdürdü. Bir bu kadar önemli olanı ise, Batı emperyalizminin merkezlerinde, işçi sınıfının bayramında, Filistin'e destek için yükselen seslerdi. Özellikle İtalya ve Almanya'daki eylemlerde gençlik kortejlerinde Filistin bayraklarının yoğunluğu dikkat çekti. İsrail'i savunmayı "devletin varoluş sebebi" ilan etmiş olan, İsrail'den bile daha Siyonist Almanya'nın büyük şehirlerinde, tüm polis terörüne rağmen Filistin bayrağının kızıl bayraklarla yan yana dalgalanmasının anlamı çok büyük.

Batı metropollerinin ötesinde, gitgide büyüyen devasa bir sanayi proletaryasının bulunduğu bir dizi

ülkede de 1 Mayıs'ta etkileyici sahneler vardı. Endonezya'nın başkenti Cakarta'da on binler yürürken, polis terörüne karşı da dişe dişe bir mücadele verildi. Dünya tekstil üretiminin merkezlerinden biri haline gelen Bangladeş'teki ve özellikle başkent Dakka'da kızıl bayraklarla yürüten işçiler caddeler boyu uzanıyordu. Filipinler'in başkenti Manila'da da kitlesel eylemler polis barikatlarını zorladı.

Dünyanın her bir köşesinde gerçekleşen bu büyük işçi mücadeleleri, Türkiye'nin işçileri olarak bizlere sınıf mücadelesinde yalnız olmadığımızı ve dünyanın dört yanında sınıf kardeşlerimiz olduğunu hatırlatmalı.

Avrupa

Tereyağı yerine silah mı? Hayır "ekmek, barış, hürriyet!"

Almanya'da 23 Şubat'ta yapılan parlamento seçimleri sonrasında Hristiyan Demokrat (CDU) ve Hristiyan Sosyal Birlik (CSU) partilerinin ittifakı ile Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD)'nin bir koalisyon hükümeti kurmalarına neredeyse kesin gözüyle bakılıyordu. Seçimlerde ön-faşist AfD partisinin çarpıcı yükselişi karşısında kendi siyasi tarihlerinin en düşük oy oranlarını alan Alman burjuvazisinin bu has partileri arasında yaklaşık bir buçuk aydır süren müzakereler sonucunda nihayet koalisyon sözleşmesi imzalandı. Yeni koalisyon hükümeti, Birlik partilerinin başkanını Friedrich Merz'in başkanlığında, partiler arasında son dakikada bir kriz çıkmaması durumunda, 6 Mayıs'ta parlamentoda yapılacak oylamayla faaliyete geçecek.

Söz konusu koalisyon hükümetinin izleyeceği politikalar ve imzalanan koalisyon sözleşmesinin gündemi ve öncelikleri bir anlamda Alman kapitalizminin iktisadi ve siyasi krizinden nasıl bir çıkış arayacağının ipuçlarını vermesi bakımından kritik önem taşıyor. Olası yeni hükümetin ana gündemini iki tarihsel koşulun belirleyeceğini söylemek mümkün. Bunlardan birincisi

Alman ekonomisinin durgunluğunun derinleşmesi, ikincisi Trump yönetimi ve onun başlattığı ticaret savaşı ile birlikte ABD ile yaşanan iktisadi ve jeopolitik çatışmaların şiddetlenmesi. Birbirini besleyen bu iki gerilim arasında Alman emperyalizmi çıkış yolunu yeniden savaş ekonomisine yönelmede arıyor. Bu yöneliş çerçevesinde koalisyon hükümeti içinde de uzlaşmaya varılan ana gündem maddelerini tek tek sayalım.

Öncelikle ekonomiyi yeniden canlandırmak üzere, bütçe harcamaları üzerindeki kısıtın kaldırılarak yeni bir yatırım atağına başlanması hedefleniyor. Burada asıl önemli olan, yatırımların niteliği. Koalisyon anlaşmasına göre söz konusu yatırımların büyük çoğunluğu askeri harcamalara ve savunma sanayisi firmalarına dönük, onları teşvik eden, onları iktisadi kriz ve ticaret savaşı koşullarında daha kârlı kılmayı hedefleyen nitelikte yatırımlar. Otomotivden elektronik sektörüne kadar Alman ekonomisinin belkemiği olan sektörlerin savunma sanayisi ile daha fazla bütünleşmesine yönelik adımlar atılmaya başlandı bile.

İkinci önemli gündem başlığı

ise göç politikaları. Burada da Alman vatandaşlığına geçişin zorlaştırılmasından sınır denetimlerinin artırılmasına yönelik bir dizi önlem alınması öngörülmüyor.

Koalisyon hükümetinin üçüncü ana gündem maddesini ise Rusya karşısında Ukrayna'ya verilen askeri desteğin artarak devam edeceğinin vurgulanması oluşturuyor. Avrupa çapında askeri bir güç olmak üzere bir yandan silahlanma harcamalarının çarpıcı biçimde artırılması diğer yandan zorunlu askerlik görevinin yeniden hayata geçirilmesi öngörülmüyor. "Ülkeyi 2028 yılına kadar savaşa hazır hale getirmeliyiz" diyen SPD milletvekili Boris Pistorius'un yeni hükümette de Savunma Bakanı olarak görev alması bu yönelişin devam ettiğine işaret ediyor.

Adeta Birinci Dünya savaşı öncesi dönemde Alman burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda mecliste kabul edilen "savaş kredisine" benzer şekilde günümüzde de SPD ve Sol Parti milletvekillerinin desteğiyle Anayasa'da değişiklik yapılarak bütçe kısıtının kaldırılması ve silahlanma harcamalarının artırılmasına yol verilmesini tarihin bir cilvesi olarak görmemek gerekir. Bu aşamaya gelinmesinde "milli güvenlik"

adı altında askeri harcamaların artırılmasını, "reform" adı altında emekçilerin refah içinde yaşama koşullarını iyileştirmeye dönük kamu yatırımları yerine sosyal harcamaların kısılmasını onaylayan "sosyal demokrat ve sosyalist" partilerin ve sendikaların sorumluluğu göz ardı edilemez. Alman burjuvazisinin emperyalist çıkarlarının dümen suyuunda giden bu politikaların sonucu, Alman ekonomisinin krizinin daha da derinleşmesi, Alman emekçi halkının daha da yoksullaşması ve ülkenin topyekün savaşa sürüklenmesi olacaktır. Bu "milli çıkar" temelli politik yönelişin yakın zamanda faşist politikaları savunan AfD'nin elini güçlendireceği açıktır. En son kamuoyu araştırmaları AfD'nin oy oranını seçimlerden sonra daha da artırdığını (yüzde 26 ile en çok oy alan CDU'yu geçtiğini) ortaya koyuyor. Bu partinin oylarını küçük üretici, esnaf gibi toplumsal kesimlerin yanı sıra özellikle yoksullaşan, geçim koşulları her geçen daha da

zorlaşan ve asıl buna öfke duyan işçi sınıfının çeşitli kesimlerinden aldığı hatırlanacak olursa, çözümün hızla işçi sınıfının sermayeden bağımsız bir politik hattını örgütlemekten geçtiği açıktır.

Nazi iktidarında Hitler'in sağ kolu olan Rudolf Hess, 1936 yılında yaptığı bir konuşmada Alman halkına dönüp, savaş koşullarının yol açabileceği tedarik darboğazları ve olası kıtlık durumuna hazır olmalarını ve tasarrufun nerede yapılması gerektiğini şu sloganla ifade etmişti: "tereyağı yerine savaş topu". Alman emekçi halkı savaş ile ekmeği arasında bir seçim yapmak zorunda bırakılmak istemiyorsa, kendine devrimci diyen partilerin öncelikli görevi, Lenin'in "ekmek, barış, hürriyet" sloganı etrafında işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele kapasitesini yükseltmek olmalıdır.

Afrika

İsrail'e F-35 parçaları taşıyan gemilere Fas işçisi hayır dedi

Dünyanın en büyük entegre lojistik ve deniz taşımacılığı şirketi olan Maersk'e karşı, işgalci İsrail Hava Kuvvetleri'ne F-35 savaş uçağı parçaları ve diğer askeri malzemeleri taşıdığı gerekçesiyle Nisan ayının sonunda Fas'ta geniş çaplı bir protesto dalgası başladı. Fas Liman İşçileri Sendikası'nın çağrısıyla başlatılan boykot kampanyası, Kazablanka limanının girişlerinin bloke edildiği kitlesel eylemlere dönüştü. Ancak Fas hükümeti, İsrail'in Gazze'de yürüttüğü soykırıma lojistik destek sağlayan Nexoe Maersk gemisinin yüklemesini durdurmak bir yana, tüm gücünü Filistin yanlısı göstericileri bastırmak için kullandı. Declassified UK gazetesinin 4 Ni-

san 2025 tarihli haberine göre, F-35 parçalarının ilk olarak Houston'da, ABD bayraklı Maersk Detroit gemisine yüklendiği ve daha sonra Gazze'ye yönelik hava saldırılarında kritik rol oynayan İsrail'deki Nevatim Hava Üssü'ne sevk edilmek üzere Fas'a getirildiği tahmin ediliyor.

Fas Liman İşçileri Sendikası'nın çağrısından önce, Maersk konteyner taşımacılığı şirketinin İsrail'le olan ticari işbirliği ilk kez geçen yılın Nisan ayında, Filistin Gençlik Hareketi'nin başlattığı "Maersk'in maskesini düşürelim" kampanyasıyla ifşa edilmişti. Hareket, geçtiğimiz Kasım ayında yaptığı açıklamada, Maersk'in Eylül 2023 ile

Eylül 2024 arasında İsrail ordusuna ABD'den milyonlarca kilogram askeri malzeme taşıyan iki binden fazla sevkiyat gerçekleştirdiğini duyurdu. Bu açıklamaların ardından, sevkiyatların yapılacağı Fas'ın Tanca kentinde protesto gösterileri düzenlenmeye başlandı.

Kamuoyuna sızan bu bilgilerin ardından Fas'taki politik atmosfere Rabat, Kazablanka ve Tanca gibi şehirlerde binlerce kişinin sokaklara çıktığı ve Tel Aviv ile diplomatik ve ticari ilişkilerin kesilmesini talep ettiği dev gösteriler damga vurmaya başladı. Ancak Fas hükümeti, ne silah sevkiyatlarına ilişkin basında çıkan haberlere ne de Liman İşçileri Sendikası'nın ve BDS hareketinin

(Boykot, Yatırımların Geri Çekilmesi ve Yaptırımlar, İngilizcesi Boycott, Divestment and Sanctions, kısaltması BDS) taleplerine dair herhangi bir resmî açıklamada bulundu. Fas hükümeti, Aralık 2020'de ABD'nin arabuluculuğuyla imzalanan İbrahimî Anlaşmalar çerçevesinde İsrail'le normalleşme zilletini kabul etmişti. Ancak Filistin dostu liman işçileri, her türlü polis ablukasına rağmen düzenledikleri eylemler ve liman işgalleriyle Fas hükümetinin Siyonizmle kur-

duğu normalleşmeyi reddettiklerini bir kez daha gösterdi. Bu eylemler sonrası, İsrail'e silah taşıyan geminin yolculuğu en az iki gün gecikmiş oldu. Yalnızca gecikme değil, İsrail denen canavara giden tüm lojistik damarları kesmek için, Fas'tan Türkiye'ye, tüm limanlarda işçi sınıfı masaya yumruğunu vurmali.

Netanyahu, Trump ve istibdadın kalemlerleri tek ses:

Gazze'yi Filistinlilerden arındıralım!

ABD emperyalizmi, Trump'ın dümene geçmesinin ardından Batı Asya'da (Ortadoğu) vites arttırmış durumda. Trump bir yandan Filistinli direniş örgütleri üzerindeki baskıyı arttırırken, diğer yandan Yemen'in halen İsrail'e saldırmakta olan tek Direniş Ekseni unsuru olan Ensarullah'ın egemenliği altındaki bölgesinde askeri ve sivil pek çok hedefe saldırıyor. Lübnan'da Hizbullah'a yönelik Siyonist saldırıların da Suriye'de İsrail'in giderek derinleşen ve etkisini arttıran operasyonlarının da ABD'nin isteği dışında meydana gelmediği anlaşıyor. İran'a yönelik ABD tehdidi ise sürüyor. ABD ve İran arasında önce Umman'da, sonra da İtalya'da devam eden görüşmelerin olumlu bir havada sürdüğü belirtiliyor. Ama bir yandan da ABD emperyalizminin bombardıman uçakları Hint Okyanusu'ndaki Diego Garcia üssüne konuşlanmış durumda.

Trump ve Netanyahu ikilisinin Gazze'ye dair planları açık. Netanyahu, Gazze'de başlattığı soykırımı bir etnik arındırma ile taçlandırıp Gazze'yi İsrail toprağı yapmak istiyor. Üzerinde tek bir Filistinli kalmayana dek durmayacak. Trump'ın Gazze planı ise, Netanyahu'nun Siyonist planlarının Trump'a yakışır bir soytarırlıkta tekrarından ibaret. 51.000 kişinin katledildiği, taş üstünde taş bırakmaksızın bombalanmış, insanlığın yeni utancı Gazze'de, üstelik soykırım sürerken, bir tatil merkezi yapacağını iddia ediyor!

Netanyahu ve Trump'ın küstahlıklarına, haksız birer gaddar oluşlarına öfkeleniyoruz. Yum-

ruklarımızı sıkıyoruz. En ağır bedduaları ediyoruz. Bakın, şimdi Erdoğan'ın dümeninde olduğu istibdad rejimi, birkaç isme "hicret" adı altında bu emperyalist ve Siyonist projeye "İslami" bir destek vermeye kalksak halkımız ne der?" yoklaması yaptırıyor. Biri "İlmiye Vakfı" kurucusu, diğeri Yeni Şafak yazarı iki şahıs, Gazze'nin derdine dertlenir görüntüsü ile süsledikleri yazılarında geçtiğimiz ay, Gazzelileri Gazze'den çıkarmak gerektiğini, bunun bir "hicret" olacağını, bunun taarruz için geri çekilmek anlamına geldiğini söylüyorlar.

Böyle bir utanmazlık tarihte ender görülür cinsten. Zira Trump ve Netanyahu'nun yapmak istediği de zaten bu. Gazze'ye aylardır tek koli yardım giremiyor. Bunu yaparak Gazzelileri dizlerinin üzerine çöktürmek, sonra da kapıları açıp, "isteyen gidebilir" demek istiyorlar. Kapının kolunu tutan da anlaşılan bizim istibdad rejimi olacak. Filistin halkının yarısı Gazze'de yaşıyor, böyle bir şeyin bırakın geri dönüş hakkını, iki devletli çözümü dahi tamamen olanaksız kılacağını bilmiyor olamazlar! O halde?

Öncelikle şunu ifade edelim. Gazze'yi terk etmek isteyen Filistinlilerin geri dönüş hakkı da gittikleri yerlerdeki yaşamları da bizim için önemlidir. Ama bugün, emperyalizm ve Siyonizm etnik arındırma konusunda gemi aziya almışken, Filistin halkı ise mücadeleye devam ediyorken hangi adla süslenirse süslen sin bu Siyonist planla aynı kapıya çıkacak şeyleri söylemek, ihanettir!

Peki nerden çıktı bu hicret lafı? Neden şimdi?

Bir hafta öncesine kadar Türkiye ile İsrail'in Suriye üzerindeki rekabetleri dolayısıyla karşı karşıya geldikleri, hatta İsrail'in TSK'nin yerleşeceği üsleri bombaladığı konuşulurken, istibdad rejimi neden bu tür hamlelerle denemeler yapıyor?

Cevabı, Trump'ın Netanyahu'yu ağırladığı gün söyledikleri ve Türkiye ile İsrail'in Azerbaycan'da yürüttüğü görüşmelerde aramak gerekiyor. Trump, Netanyahu'nun yanında Erdoğan'ı övüp, "Türkiye ile bir sorunuz varsa, sanırım bunu çözebilirim" derken, ABD emperyalizminin İsrail ile Türkiye'yi belirli bir çizgide uzlaştırmak amacıyla olduğunu açıkça ifade etti. Azerbaycan'da yürüten görüşmeler de bu anlamda düşünülmeli. Direniş Ekseni'nin boşalttığı alanları Türkiye ile İsrail arasında paylaşmak, bir aşamada Filistinlilere ait doğalgazın çalınmasında yarım kalan ortaklık projesine geri dönmek, Batı Asya'yı emperyalistler için dikensiz gül bahçesine çevirmek.

Önce "One minute" deyip, sonra Mavi Marmara davasını satmışlardı. El Aksa Tûfânı'ndan bir hafta önce Siyonistlerle görüşüyor, Herzog'u ağırlıyor, Netanyahu'yu ağırlamaya hazırlanıyorlardı. Gazze'de taş üstünde taş kalmamışken yapmazlar mı diyorsunuz? Bakın, başladılar bile.

Sungur Savran

Dünyaya savaş açan adam

Donald Trump Nisan sonunda ABD başkanı olarak 100 gününü doldurdu. Bütün dünya bu 100 günü tartışıyor. Ama hiçbir şey anlamadan. Tam körlerin fili tarifi öyküsündeki gibi: Herkes hangi nokta kendi dikkatini çekerse onu öne çıkarıyor. Trump ekonomiyi batırıyor, devlet adabını bozuyor, ABD'yi dünyadan koparıyor, demokrasiyi çiğniyor, Amerikan üniversite sistemini mahvedecek, göçmenlerin haklarını çiğniyor falan filan. Şu soruya cevap arayan yok: Neden?

Bizim, Türkiye'de Trump'a karşı nasıl bir politika izlenmesi gerektiğini tartışabilmemiz için önce bunu anlamamız lazım. Trump neden Amerika'nın da çıkarlarına aykırı olduğu iddia edilen bir politik program uyguluyor?

Biz bu soruya Trump daha ilk dönemine başlarken cevap verdik. O yüzden şimdiki deli dolu politikaların her birini yerine oturtabiliyoruz. Trump'ın sapık politikaları dünya kapitalizminin ta 1970'li yılların ortalarından beri uygulamaya giriştiği neoliberal stratejinin, hem de Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra uygulamaya konulan "küreselleşme" olarak anılan politikalarla da güçlendirilmesine rağmen 2008'de yeniden çok derin bir ekonomik krize düşmesine bir yanıttır. Trump diyor ki, kapitalizmin sorunlarına dünya ölçeğinde bir cevap bulunamıyor. Ben Amerika'nın çıkarına bakarım. Amerika için iyi olan dünya için de iyidir.

Adamın söylemek istediği bu. Var mı buna bir diyeceğiniz? Önce bunu anlayacaksınız, Trump'la sonra kavga edeceksiniz. Öyle "efendim, gümrük tarifeleri Amerikan ithal mallarının fiyatlarını yükselterek Amerikan halkının aleyhine işleyecek" demekle olmuyor. Onlar ayrıntı. Adam "ben dünyanın sorunlarını kendi ülkemin dünyayı köleleştirmesi yoluyla çözeceğim diyor." Tarihi bir vizyonu var. Siz bunu anlamadan yok "ayağına sıkıyorsun", yok "ayıp ediyorsun" deyip duruyorsunuz.

Bugün Beyaz Saray'ın meşhur çalışma odası olan Oval Ofis'e girenler yepyeni bir resimle karşılaşıyor: En az yüz yıldır tarihçilerden başka kimsenin adını sanını duymadığı birinin resmi bu: 19. yüzyıl ABD başkanlarından James K. Polk. Ne yapmış bu bey? Teksas'ı ve ABD'nin bugün Güneybatı eyaletlerini oluşturan coğrafyayı Meksika'dan gasbederek ülkeyi Pasifik Okyanusu'na çıkarmış! Trump işte kendisinden önce görev yapan 45 ABD başkanı arasından, kimsenin bilmediği birini kendi "kahramanı" yapmış. Fetih! Grönland, Kanada, Panama!

Gümrük tarifeleri de bu dünyayı fethetme savaşının ekonomik biçimidir. "Şu ürün pahalı olacak, bu üretici zarar görür" diye ele alınamaz. Trump dünyaya savaş açıyor. Karşıtları ne yapacak soru o.

ABD'de güya sola yakın Demokrat Parti nakavt. Daha pahalı olacaklarını bile kaldıramadılar. Partinin en solunda yer alan ve kendine sosyalist diyen Bernie Sanders ise şimdiden Trump'a muhalefete girişti. Ama Siyonist İsrail'e hizmette kusur etmek istemiyor. Bu da Trump girdabından kurtulamayacağını kanıtı. Trump, Grönland'dan, Kanada'dan Panama'dan önce "Ortadoğu'nun Rivierası"na göz dikmiş durumda! Dünyaya karşı savaşında en elverişli sopası Siyonist İsrail! Siz de Trump'ın sopasına sarılırsanız ne kıymeti kalır "muhalefet"inizin?

Filistin meselesi bizi Türkiye'ye getiriyor. Şimdi Trump, Esad'ı devirip yerine kravatlı tekfircileri geçirdiği için Erdoğan'ı övdü ya, AKP-MHP blokunun akli evelleri ellerini ovuşturuyor, "komşuda pişer, bize de düşer" hesapları yapıyorlar. İnsan tarihten ders almak yerine zihnini efsanelerle uyuşturursa elbette akli bu kadarına yeter!

Modern çağda Trump'tan önce dünyaya savaş açan adam kimdi biliyor musunuz? Hitler! Nazizm elbette baş düşman olarak işçi sınıfı iktidarını temsil eden Sovyetler Birliği'ni bellemişti. Faşizmin baş düşmanı örgütlü işçi sınıfıdır. İşçi devleti örgütlü işçinin en yüksek kazanımıdır. Bu doğru olmakla birlikte Hitler'in nihai amacı, Avrupa'da kazandığı mevzilere basarak ABD'yi yenilgiye uğratmak ve dünya hâkimiyeti kurmaktır. Trump'ın özel tipten bir faşist olduğunu biz 2017'den beri tekrarlıyoruz. Bunu saptayamayanlar hâlâ ne olduğunu anlayamamış durumdalar.

Tabii faşizmin müttefiki olup onun koltuğu altında kendi kasalarını doldurmak isteyenler de olabilir. İşte bir yandan AKP bir yandan da zaten Hitler ile ittifak geleneğinden gelen MHP böyle davranıyor olabilirler. Siz siz olun, onları desteklemeyin. Bir kere Filistin'e toptan ihanet etmiş olursunuz. Ayrıca Trump'ın dünyaya açtığı savaşın çok büyük ihtimalle bir Üçüncü Dünya Savaşı'na varacağını anlamak için allame-i cihan olmak gerekmiyor. Birinci Dünya Savaşı'nda ölü sayısı tarihçilerin bilançosunda 20 milyona, ikincisinde ise 70 milyona doğru yükseliyor. Bugün dünyanın birçok ülkesi nükleer silahlarla ve siber savaşın, yapay zekânın ve diğer bütün teknolojik atılımların olanaklarına sahipken siz Suriye'den bir kilometre kare almak için bir milyon ölü verebilirsiniz.

CHP? CHP Türkiye'de emperyalizme en çok hizmet eden partidir. Kimse ona sığınmasın.

İşçiler emekçiler, Türkler ve Kürtler, Trump'ın dünyaya açtığı savaş kıyamet savaşı gibi olacaktır. Ona ve her ülkede onun yandaşlarına karşı mücadele için bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Levent Dölek

Deprem sarsar, sistem yıkar: Depreme değil sisteme karşı savaş!

Depremın ardından uzmanlar (jeofizik mühendisleri, deprem bilimciler, jeologlar vb.) İstanbul depremiyle ilgili farklı tezler üzerinden kamuoyu önünde tartışmaya başladılar. Bu tartışmalara da deprem uzmanlarına da aşinayız. Halkın bu tartışmalarda adeta takım tutar gibi hoca tutmaya başlamasına da alıştık artık. Celal Şengör, Şener Üşümezsoy, Naci Görür en popüler figürler olarak öne çıkıyor. Bir aşamada bu profesörlerin depremle ilgili yorumlarına göre Şener hocacılar evlere giriyor, Naci hocacılar dışarda kalıyor, Celalciler şehri terk ediyor diye sosyal medyada espriler dahi yapıldı. Televizyonda, sosyal medyada, fayların çizgilerle çizildiği haritalar önünde yapılan yorumları izleyen herkesin aklında aynı soru vardı: Bu nasıl bilim? Aynı haritaya aynı faya bakıp nasıl tam karşıt yorumlar yapabiliyorsunuz? Siyaset değil ki bu! Felsefe değil ki bu! Ekonomi değil ki bu! Evet değil belki ama en az onlar kadar sınıfsal!

Depremın bilimsel analizi ve geleceğe dair öngörülerde farklılıklar olması, bu alanın kendine özgü belirsizlikleri ve yerin kilometrelerce içinde cereyan eden fiziksel süreçlere dair veri toplamanın zorlukları dolayısıyla bizim gibi konunun cahilleri için dahi anlaşılabilir bir şey. Ama zaten sorun da burada değil. Depremde taraf olmak depreme dair kötümser ya da iyimser öngörülerde bulunmakla olmuyor. Açıkça İstanbul depremine dair kötümser öngörülerin inşaat patronlarının, arazi ve konut spekülâtörlerinin ekmeğine yağ sürdüğü bir gerçek. O ekmeğin üstüne Celal Şengör gibi bal süren tiplerin gayrimenkul sektöründeki şirketlerle ortaklıkları ortaya çıkınca insanın iyice midesi bulanıyor haliyle. Öte yandan İstanbul Üniversitesi olduğu için tabii ki ayrıca bir yakınlık duyduğumuz Şener Üşümezsoy'un çizdiği iyimser senaryolar da emekçi halkı kurtarmıyor.

6,2'lik depremde yıkılan ev olmadı. Ama emekçi halkın haneleri yine de tarumar oldu. Evde kırılan dökülen eşyalar dışında da büyük bir ekonomik yıkım var yoksulun evinde. Deprem olduğunda sadece depreme dayanıklı diye emlak spekülâtörlerinin reklamını yaptığı semtlerde ve sitelerde mi kiralar artıyor zannediyorsunuz? Evine güvenemeyen, dahası deprem ardından bu güvensizliği daha da artan emekçi ve yoksul ailelerin, güvenli konutlara taşınmaya ekonomik gücü yetmiyor. Ama durdukları yerde de mal sahiplerinin fırsatçılığından kurtulamıyorlar. Yıllardır aynı evde oturan aileler için yeni bir yere taşınmak sadece kiranın katlanması anlamına gelmiyor. Emlakçı parası, depozito, taşınma masrafları derken yerinden kıpırdamak en az 100 binlik olmak demek İstanbul'da. Bunu bilen mal sahipleri zeminden çatıya kadar çürük binalarda bile, kiraya basıyorlar zammı! Depremın büyüklüğü ile şiddetinin farklı olduğunu öğrendik. Depremın merkez üssüne uzaklığına, zeminin yapısına, binanın konumuna göre aynı büyüklükteki depremin yarattığı etki yani şiddeti değişiyor. Böyle düşününce depremin şiddetinin sınıfsal olarak da farklılaştığını söyleyebiliriz. Örneğin depremden sonra yazlığa göç etme imkanına sahip olan ya da depremden bir süre sonra parkta sabahlamak yerine güvenli evine dönebilenin yaşadığı psikolojik sıkıntı ile bu imkanlara sahip olmayan emekçi ailesindeki çocukların ve ebeveynlerin yaşadığı psikolojik yıkım bir olabilir mi?

İşte bu yüzden mesele, depreme dair jeofizik bilimi alanına giren öngörülerdeki farklılıklarda değil. İşte bu yüzden mesele, depremin sosyal ve sınıfsal boyutuyla ilgili taraf olup olmamakta. İşte bu noktada biz Celalci de, Nacici de, Şenerci de değiliz; biz Savaş Karabulutçuyuz dedik. Çünkü depremciler içinde bilimsel çalışmalarını ve tezlerini ortaya koyarken, açıkça sınıfsal bir konum ve siyasal bir tutum alan hoca Savaş Karabulut'tur. (Ayrıca İstanbul Üniversitesi'dir!) Savaş hocanın olası İstanbul depremine dair öngörülerinin Celal Şengör'den çok farkı yok gibi görünebilir. Ama bence aralarında okyanuslar var. Celal Şengör "hepiniz öleceksiniz" diyor. Savaş Karabulut "hepimiz öleceğiz" diyor. Celal Şengör Anadolu Hisarı'nda çelik konstrüksiyonla inşa edilmiş villada oturuyor, Savaş Karabulut Avcılar'da oturuyor. Celal Şengör bilimin değil siyasetin rüzgarına göre dün Kanal İstanbul'u savunuyor bugün yerden yere vuruyor. Savaş Karabulut, Avcılar'da AKP'den de CHP'den de bütün müteahhit partilerinden ayrı Bağımsız Sosyalist Belediye Başkanı adayı oluyor. Başkaları her devrin adamı olmanın yolunu buluyorlar, Savaşlar ise KHK'larla üniversitesinden atılıyor, dönüyor bu sefer sürgüne gönderiliyor, müteahhitlerin tekerine çomak soktuğu için soruşturmalara uğruyor... Biz de, bilimin rantını yiyene değil, bilim için bedel ödeyene güveniyoruz.

Şunu da belirtelim deprem konusunda, pozdan poza girip, sürekli alarm zillerine basmanın da bir esprisi yok. Ben uyarıyorum yetkililer hiçbir önlem almıyor diye yakınıp durmanın da samimiyetini sorgulamak gerekiyor. Bu kadar feryat figan ediyorsan, deprem coğrafyamızın gerçeği, önlem almamız lazım diyorsan, önlemi alacak olan merkezi ve yerel devlet organlarıysa ve o devlet organları göz göre göre gerekeni yapmıyorsa, o zaman konumuz bilim değil siyasettir. O zaman da iddiasında samimi olanın ben siyaset üstüyüm havalarını bırakması gerekir. Siyaseti ve sistemi sorgulaması/sorgulatması gerekir. Çözüm varmış da kötü yöneticiler beceremiyormuş yalanını atmak yerine bu kapitalist sistemde, yani toprakta, konutta, üretim araçlarında özel mülkiyet rejiminde ve piyasa anarşisi temelinde çözüm yok, kapitalizm öldürür diyebilmek gerekir. Yani bilimsel gerçeği tam anlamıyla ortaya koymak için aynı faya aynı haritaya bakıp sonra dönüp bir de topluma bakmak ve nihayet devrimci olmak gerekir.

Çorum katliamının 45. yılı: Bugün hâlâ devam eden mezhepçi tehlike

1980 yılında 28 Mayıs ile 4 Temmuz tarihleri arasında yaşanan Çorum katliamının bu yıl 45. yıl dönümündeyiz. 12 Eylül darbesinin hemen öncesinde yaşanan bu katliamda Alevilere yönelik mezhepçi düşmanlık yükseltildi, iş yerlerine ve Alevi mahallelerine saldırılar oldu, yüzlerce insan yaralandı ve 57 insanımız kaçınıp işkenceyle öldürme dahil olmak üzere, çeşitli şekillerde katledildi.

12 Eylül'e giden sürecin son olaylarından biri olan Çorum katliamında devlet, kontrgerilla, burjuvazi ve emperyalizm iş birliği içindedir. Yükselen işçi sınıfı mücadelesini bastırmak için her zaman sarıldıkları mezhepçilik kartını tekrar oynamışlardır. Katliamın yaşandığı dönem Türkiye'de işçi sınıfının ayağa kalktığı, fabrikalarda örgütlenip hakları için mücadele ettiği, üniversitelerde öğrencilerin baskılara ve emperyalizme karşı mücadeleyi yükselttiği, toplumda sosyalist fikirlere yönelimin üst düzeyde olduğu, ayrıca etnik ve mezhepsel olarak ezilen insanların mücadeleye katıldığı yıllardır. Yüzlerce yıldır ayrımcılığa uğramış Alevi toplumun içinde sosyalist fikirlerin yeşermesi ve Alevilerin mücadelenin en önünden yürümesi katliamın hızlanmasının önemli nedenleri arasındaydı. Çorum katliamının öncesinde yaşanan Maraş katliamında da olduğu gibi burjuvazi, emekçi halkın ekonomik kriz ve yoksulluk nedeniyle duyduğu öfkeyi mezhep düşmanlığı ile sulandırmak istemişti.

Katliama giden süreç ve katliam sırasında yaşananlar

Çorum adeta bu mezhepçi provokasyon için hazırlandı. Olaylar başlamadan önce şehirde bazı üst düzey makamlara faşist bürokratlar atandı. İl Emniyet Müdürlüğüne

daha önce Dersim'de görev yapmış Nail Bozkurt, Milli Eğitim Müdürlüğüne MHP'li Fethi Katar getirildi. MHP'li eski bakanın bacanağı olan ve olaylar yaşandığında yaptıklarıyla bu katliama destek olduğu açık olan Rafet Üçelli, Çorum valisi olarak atandı. Birçok öğretmen, okul yöneticisi ve polislin görev yerleri değiştirildi. Başka şehirlerden faşist çeteler getirildi ve bunlar silahlandırıldı. Ayrıca CIA ajanı Robert Alexander Peck katliam öncesi MHP'li il yöneticileriyle, Çorum valisi ve CHP'li belediye başkanı ile görüşmüştü. Katliam öncesi faşist kadrolarla birlikte saha çalışması yapmıştı.

Olaylar MHP Genel Başkan Yardımcısı Gün Sazak'ın 27 Mayıs'ta öldürülmesi ile başladı. Bu saldırıyı protesto etme bahanesiyle sokağa çıkan faşist çeteler Alevilerin Alaaddin Camii'ne bomba attığı, suları zehirlediği yalanını yayarak intikam çağrıları yaptılar. Ardından iş yerleri yıkılıp yıkılmaya başlandı. Ardından faşistler Alevi mahallelerine yöneldi. Bu süreçte TRT de camiye bomba atıldığı şeklindeki yalan haberi sıklıkla ekranlardan verdi. Faşistlerin Alevi mahallelerine saldırması karşısında mahallelerde barikatlar kuruldu. Faşistler bu barikatları aşamayınca; devlet, insanların canını korumak için kurduğu bu barikatları kaldırmının derdine düştü. Vali Rafet Üçelli barikatların açılması için jandarma komutanına emir verdi. Polis panzeri ile barikatlar açılarak adeta katliamın tamamlanması sağlanmış oldu. Katliam özellikle Alevilerin çoğunlukla yaşadığı Milönü mahallesinde yoğunlaştı. Katliamın başladığı 28 Mayıs'tan zirve yaptığı 4 Temmuz'a kadar 57 insanımız öldürüldü, yüzlerce insan yaralandı. Bu katliam askeri darbeye bahane olarak gösterildi ve katliamdan tam iki ay sonra 12 Eylül askeri darbesi yapıldı.

Bugün hâlâ devam eden mezhepçi tehlike

AKP ve MHP iktidarı yarattığı

ekonomik krizin faturasını emekçilere ödetmeye çalışmaktadır. Bu baskı rejimine artık yeter diyen özellikle gençliğin protestolarıyla ve fabrikalarda gün gün artan grev ve direnişlerle iktidarın temelleri sarsılmaktadır. Bunun yanında Suriye'de Esad rejiminin düşmesi ile birlikte Türkiye burjuvazisinin yayılmacı iş-tahı açılmıştır. Tekfirci ve mezhepçi çetelerin hamiliğine soyunarak Batı Asya'da (Ortadoğu) mevzi kazanmak hevesindedir. Bu sebeple katil HTŞ çetelerinin Suriye'de işledikleri Alevi katliamını görmezden gelmekte, katliamı gerçekleştiren çeteleri savunmakla kalmayıp ülkemizde misafir edip diplomatik temaslar kurmaktadır. Alevilere yönelik saldırıların benzerinin yarın Türkiye'de yaşanmayacağını garantisi yoktur. Zira geçmiş deneyimler bize hep bu olasılığın bir kenarda durduğunu göstermektedir. Burjuvazi sınıf mücadelesi ne zaman yükselse, emekçi halk ya da gençlik ne zaman mücadeleye katılsa Alevi ve Kürt düşmanlığını körükleyip mezhepçiliği kitleler nezdinde kullanmaktadır. Ayrıca emperyalizmin Suriye'de yaşanan Alevi katliamına olur verdiğini ve katil Colani'nin meşrulaştırılması için çalıştığını da görmek gerekir.

Bugün Alevi halkı hâlâ nefsi müdafaa içinde yaşamaktadır. Hangi mezhepten, dinden veya etnik kimlikten olursa olsun tüm işçi ve emekçilerin birliğini savunmalıyız. "Kahrolsun ırkçılık ve mezhepçilik!" demeli, "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını yanına eklemeliyiz. Burjuvazinin biz emekçileri bölmek için kullandığı ırkçı, şovenist ve mezhepçi söylemlere kanmamalı, asıl düşman olan bizi sömürenlere karşı birlikte mücadele etmeliyiz.

Devrimci Marksizm'in uluslararası sesi Revolutionary Marxism'in 2025 sayısı okurlarla buluştu!

Üç ayda bir yayımlanan teorik dergi *Devrimci Marksizm*'in, yıllık özel İngilizce sayısı olan *Revolutionary Marxism*'in 2025 sayısı çıktı! 2017'den beri her yıl düzenli olarak çıkan *Revolutionary Marxism*, Türkiye'den devrimci işçi sınıfının teorisini ve uluslararası dostlarının yazılarını tüm dünyadan okuyucularla buluşturuyor. 2025 sayısı da her zaman olduğu gibi çarpıcı yazılarla dolu. Sungur Savran'ın yazısı, Ermeni soykırımına sınıfsal bir perspektiften yaklaşırken, Alp Yücel Kaya, Politik Marksizm olarak anılan akıma karşı, devrimci Marksizmin tezlerini büyük bir ustalıkla savunuyor. Uluslararası yazarların

makalelerinde, Ana Bazac doğumunun üç yüzüncü yılında Alman filozof Immanuel Kant'ın teorisini devrimci politika açısından yeniden değerlendiriyor, Savas Mihail Matsas ise insanlığın önünde gözüken Üçüncü Dünya Savaşı felaketine karşı mücadele etmenin yollarını tartışıyor. Dergi, aynı zamanda tüm dünyadan önemli siyasî gelişmelere dair devrimci bir perspektif sunuyor: Burak Gürel Çin Komünist Partisi'nin son kongresini, Levent Dölek ülkemizdeki yerel seçimleri, Kutlu Dâne ise Filistin'de Siyonist soykırımı ve buna karşı direnişi inceliyor. Filistin üzerine bu değerlendirmeyi ise, Filistin direnişinin

tarihi önderlerinden Corç Habaş'ın 1 Mayıs konulu konuşmasının İngilizce çevirisi izliyor. Yazarımız Sungur Savran'ın E. Ahmet Tonak ile birlikte hazırladığı In Tracks of Capital (Kapital'in yolunda) hakkında Korkut Boratav, Michael Roberts ve Sergio Crescenzi'nin değerlendirmeleri de bu sayımızda yer alıyor. Son olarak, ünlü Marksist iktisatçılardan Paul Sweezy ile yıllar önce yapılmış bir mülakat dergimizde tekrar okur ile buluşuyor.

Denizlerden aldığımız ilhamla işçi sınıfının yolunda devrime yürüyeceğiz!

1960'lı yıllar Türkiye'de önemli siyasi ve ekonomik gelişmelere ve olaylara sahne olan yıllardı. Bir yandan sanayi şehirlerinde sayıları hızla artan işçi sınıfı örgütleniyor, mücadele sahnesine giriyor, direnişler ve grevlerle tarih yazıyor ve tüm Türkiye'yi sarsan büyük bir siyasi güç haline geliyordu. Diğer yandan da gençlik politikleşiyor, üniversitelerde gençlik dernekleri altında örgütleniyor ve nihayet 1968'de dünya çapında yükselen devrimci dalganın Türkiye'de yarattığı etkiyle büyük ve sarsıcı eylemlere imza atıyordu. 68 devrimci gençlik hareketinin üç önderi olan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan işte bu koşullarda adım adım devrimci mücadeleye doğru çekildiler ve o hareketin önderleri haline geldiler.

İdamlarının 53. yılında hatıraları akıllarımızda yeniden tazelenen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, işte bu toplumsal dinamiklerin bağrından doğan kahramanlardır. Gezmiş, Ankara'da öğretmen bir ailenin oğlu olarak büyümüş, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okumuş, 1968'de 6. Filo'nun Dolmabahçe'ye demirlemesiyle emperyalizmle burun buruna gelmiş, Amerikan askerlerini denize döken protestolara liderlik etmişti. Hüseyin İnan, Sivas'ın yoksul bir Kürt ailesinden geliyordu; ODTÜ'de Marksizm-Leninizm'le tanışmış, ileride Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun (THKO) politik beyni olarak hayata geçireceği devrimci stratejiyi ilmek ilmek örmüştü. Yusuf

Aslan, Yozgat'ın köylü toprağından yükselmiş, devrimin ateşli neferi, sıkı çalışma disipliniyle vazgeçilmez bir militandı. Farklı kökenlerden gelen bu üç genç, toplumsal dinamiklerin yarattığı girdapta birbirlerine yoldaş oldular. Gençlik için özellikle 6. Filo'ya karşı yapılan protestolarda somutlaşmış anti-emperyalist mücadelenin ateşinde kavruldular, reformistleşen Türkiye İşçi Partisi'nden koparak devrimci bir atılım yaptılar.

THKO'dan önce, 6. Filo'ya karşı Dolmabahçe'de, aynı zamanda İTÜ öğrencisi Vedat Demircioğlu'nun polis tarafından atılarak katledilmesine sahne olacak eylemler, onların tutarlı anti-emperyalizminin ilk büyük göstergeleridir. 1969'da ABD Büyükelçisi Robert Komer'in ODTÜ'deki arabasını yakan öğrenciler, emperyalizme meydan okurlarken Denizlerin fikri önderliğindelerdi. Ayrıca, 1969'da Filistin'deki El-Fetih kamplarında aldıkları askeri eğitim, Siyonizme karşı verdikleri mücadele ve kaçırdıkları siyahi bir Amerikan askerine Kara Panter Partisi'ni kardeş parti olarak gördüklerini söylemeleri, Denizlerin enternasyonalist tutum ve dayanışmalarının örneklerindendir.

Emperyalizme, Siyonizme, sermayeye ve istibdada karşı Denizlerin yolundayız!

Denizler düzenle bütünleşen bir hareketin düzeni yıkamayacağını kavramışlardı. Onlar antiemperyalist olmadan kapitalizme karşı tutarlı bir kavga verilmeyeceğini, Siyonizmi yenilgiye uğratmadan halklara huzur olmayacağını

biliyorlardı. Türkiye'de devrimin kaderinin Türk ve Kürt halklarının kardeşleşmesinden geçtiğinin farkındaydılar. Bu yüzden 6 Mayıs 1972'de idam edilen bu devrimci önderlerin darağacında son sözleri de "Yaşasın Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisi, kahrolsun emperyalizm, yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi, yaşasın işçiler ve köylüler!" oldu.

O gün devlet, darağacında boğduğu üç gençle beraber devrim fikrini de susturabileceğini sandı. Fakat Denizlerin mücadelesi yarım asır sonra bile gençliğe ilham ve cesaret vermeye devam ediyor! Aylardır kampüslerde ders boykotlarıyla, şehir meydanlarında eylemlerle, yürüyüşlerle istibdada karşı hürriyet mücadelesi veren gençler olarak Denizlerin kapitalizme, emperyalizme ve Siyonizme karşı verdiği mücadeleden ilham almaya devam ediyoruz. 6 Mayıs'ı da bir anma günü olarak değil mücadeleyi yükseltmenin günü olarak kavriyoruz!

Bugün bizim bağrımızda da yanan Denizlerle aynı ateştir. Bu düzeni kül edecek aynı devrimci ateş, ancak işçi sınıfının önderliğinde nihai amacına ulaşacaktır. Denizlerden ilham alan bizlerin, işçi sınıfının arasında sabır ve sebatla yürüteceği mücadele, 70'lerden günümüze miras kalan devrimciliğin zaferini güvence altına alacak yegâne mücadeledir! Denizlerden aldığımız ilhamla işçi sınıfının yolunda devrime yürüyeceğiz!

Armağan Tulun

Ne aileyi ne kadını ne çocuğu koruyan bir iktidar

İstanbul'un en işlek yerlerinden birinde, güpegündüz, bir kadını, Bahar Aksu'yu, eski eşi Rüstem Elibol, üç arkadaşıyla birlikte kaçırmaya kalktı, Bahar Aksu ellerinden kurtulmayı başarinca da arkasından ateş ederek öldürdü. 2025'in ilk dört ayında işlenen 165 kadın cinayetinin çoğunda olduğu gibi, Bahar Aksu da tanıdığı bir erkek tarafından öldürüldü. Tıpkı 2024'te öldürülen her 10 kadından 7'sinde olduğu gibi.

Kadın cinayetlerine ilişkin verilerin kadın örgütleri tarafından tutulmaya başladığı zamandan bu yana 2024, kadın cinayetlerinin rekor seviyeye ulaştığı yıl olmuştu. Kadın cinayetleri artıyorsa ve kadınlar en çok aile fertleri tarafından, tanıdıkları erkekler tarafından öldürülüyorsa, iktidardan beklenecek şey kadınların korunmasına yönelik politika ve önlemlerin artırılması, özellikle de aile içinde kadınların korunması ve güçlendirilmesi olurdu. Ama iktidar ne yaptı? 2025'i aile yılı ilan etti. Kadını değil, sözde aileyi güçlendirmeyi önüne koydu. Ve 2025'in, evet iktidarın aile yılı ilan ettiği 2025'in ilk dört ayında 165 kadın erkek şiddeti sonucu hayattan koparıldı.

Kadınlar koruma kararlarına rağmen öldürülüyor. Daha birkaç gün önce, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılmasını engellemek için devletin polisinin ablukaya aldığı, kuş uçurmadığı bir yerde öldürüldü Bahar Aksu. Kadınlar boşanmak istediği, çalışmak istediği, kendi hayatı ile ilgili karar almak istediği için öldürülüyor. Ve iktidar her gün en az bir kadının öldürüldüğü bir ortamda aile yılı laflarına utanmadan devam edebiliyor.

Sağlık Bakanı Kemal Memiş çıkıp "Aileyi anne, baba, çocuklar oluşturur. Eğer çocuğunuz yoksa, aile olamıyorsunuz sadece karı-koca oluyorsunuz" dedi. Nisan ayında öldürülen kadınların en az %55'inin çocuğu vardı, en az %3'ünün hamile olduğu biliniyor. Aileyi anne, baba, çocuklar mı oluşturur demiştiniz? Annelerini koruyamadığınız çocuklara söyleyecek sözünü var mı?

Niğde'de okulu bırakıp çalışmak zorunda kalan ve 14 yaşında çalıştığı plastik geri dönüşüm tesisinde makineye kapırdığı kolu omuz hizasından koptuğu için hayatını kaybeden Abdurrahman Özkul'un annesine babasına ne diyeceksiniz? Aile değil, karı-kocanız mı?

Memleket sevdasıyla ayağa kalkan, en temel haklarını kullandıkları için sorgusuz sualsiz gözaltına aldığınız, tutukladığınız çocukların mahkeme koridorlarında, hapishane kapılarında yüreği ağzında bekleyen analarına, babalarına sorun bakalım 2025 nasıl bir aile yılı olmuş onlar için!

Yani iktidar kadınları korumayıp aileyi güçlendirme derdine düşmüş gibi bir görüntü vermeye çalışsa da olmuyor, takke düşüp kel görünüyor: Sermayenin kâr hırsı ile, erkek egemenliğini cesaretlendirerek, iktidarını korumak için istibdadın baskısını arttırarak anaların, babaların, evlatların yüreğine ateş düşürüyor, aileleri sarsıyor. Aile yılı ilan ederken sıraladığı müjdelerde bile kadınların gerçekten hayrına bir şey yoktu. Kadınların evleri ve işleri arasında tercih yapmak zorunda kalmalarını engellemek için esnek ve uzaktan çalışma modellerinin hayata geçirilmesini, müjdelerin başına yazmışlardı. Kadınlar her geçen gün artan işsizlik sonucu zaten tercih yapma noktasından giderek uzaklaşıyor. Zorunlu olarak evlere hapsediliyor. Ama daha önemlisi iktidarın bu politikaları, "kadının yeri sadece evidir" düşüncesine dayandığı için, çalışmak isteyen kadına "rızam yok" diye şiddet uygulama hakkını kendinde görenleri cesaretlendiriyor.

İktidarın, istibdadın kadını değil, aileyi merkezine alan, ama onu da kadın ve işçi düşmanı emellerini gizlemek için maske olarak kullanan politikaları var, kadına yönelik şiddet var da bunlara karşı mücadele yok mu, elbette var! Öncesinde de 1 Mayıs meydanlarında da gördük. Emekçi kadınlar, erkek şiddetinin karşısında hesap sormak için, tek bir kadın daha eksilmesin diye talepleri ile alanlara çıkıyor. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerine dair istatistiklerde bir sayıdan ibaret olmayı reddediyor. Sadece şiddete karşı da değil, evin, çocukların, yaşlılarının bakımının yalnızca kadınların üzerine yüklenmesine karşı, doğru dürüst bir iş güvencesi olmadan, sigortasız, sendikasıız çalışma koşullarının dayatılmasına karşı mücadele ediyor, bu mücadelelerde en öne çıkıyor. 1 Mayıs meydanlarında olduğu gibi her kadına iş, her iş yerine kreş diyerek mücadele edeceğiz. Sendikalı, güvenceli çalışma hakkımızı savunacağız. Ve haklarımızı savunurken yaşamlarımızı da savunacak, tek bir kadın daha eksilmesin istiyorsak öz savunmanın bir hak olduğunu, öz savunma örgütlenmelerinin bizi bugün korumak için yasalardan, mahkeme kararlarından da etkili olduğunu söyleyeceğiz.

Uzlaşma yok! Sınıf kavgası var!

Sermaye Orta Vadeli Programı eleştiriyor, Mehmet Şimşek'in işine karışmayın diyor; biz OVP'yi çöpe atmak, İngiliz Mehmet'i kralının yanına göndermek istiyoruz!

Ekonominin özellikle büyüme ve istihdamla ilgili temel göstergelerindeki olumsuzluk Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı'na yönelik eleştirilerin artmasına sebep oldu. Özellikle Merkez Bankası'nın son faiz arttırma kararının ardından şirketler finansman bulmakta daha da zorlanırken, 2024 yılında rekor kıran konkordato ve iflaslar hız kesmeden artmaya devam ediyor. Enflasyonla mücadele programının bir parçası olarak döviz kurlarının tutulması ve Türk lirasının enflasyondan daha yavaş değer kaybetmesi ise ihracatçı sektörlerin tepkisini çekiyor. Orta Vadeli Program'a baştan beri en büyük desteği veren TUSİAD dahi 2025 yılının ilk aylarından itibaren eleştirilerini yükseltmeye başladı. Sanayide kapasite kullanım oranları Nisan ayında yüzde 74'e kadar geriledi. Sanayi üretim endeksi de hem yıllık hem de aylık bazda eksiye düşmüş yani ciddi şekilde daralma içine girmiş durumda. Ayrıca iktidar kanadından hem MÜSİAD'dan yapılan açıklamalarda eleştirel tonun arttığı hem de Yeni Şafak gibi baştan itibaren Mehmet Şimşek'e mesafeli olan basın organlarının seslerini yükseltmeye başladığı görülüyor.

Sermayenin eleştirileri ile işçi sınıfının talepleri arasında uzlaşmaz bir karşıtlık var!

Orta Vadeli Program'a yönelik işçi sınıfından da en baştan beri

büyük bir tepki var. Özellikle sanayi sektörünün önde gelen sendikalarından DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Türk-İş'e bağlı Petrol-İş gibi sendikalar sık sık Mehmet Şimşek'i ve Orta Vadeli Programı hedef alan açıklamalar yapıyor. Devrimci İşçi Partisi de işçi sınıfının tepkisini "İşçi düşmanı OVP çöpe! İngiliz Mehmet Go Home!" (Kraliçeye bağlılık yemini edip İngiliz vatandaşı olduğu için ona İngiliz Mehmet diyoruz!) şiarıyla 1 Mayıs'a taşıdı. Ekonomi yönetimine yönelik bu tepkiler işçi sınıfı ile sermaye arasında iktidara karşı bir ortaklaşma zeminine mi işaret ediyor? Kesinlikle değil! İşçiler ve sermaye mevcut ekonomi yönetimini tam karşıt yönlerden eleştiriyor. Ve bu süreçte işçilerin talepleri ile sermayenin istekleri arasında uzlaşmaz bir karşıtlık bulunuyor.

Ekonomideki durgunluk ve daralma OVP'nin bir parçası! Sermaye krizin faturasını bize ödetmenin peşinde!

Öncelikle sermayenin baştan itibaren desteklediği Mehmet Şimşek'in OVP'si, enflasyonla mücadele içinde ekonomide belirli bir yavaşlamayı, üretimde daralmayı, büyümede yavaşlamayı zaten öngörüyordu. Dolayısıyla sermayenin eleştirileri bunlarla ilgili değil. En azından büyük tekeller için bu tür daralma dönemleri, iflas eden orta boy ve küçük işletmeleri yutmak için bir fırsat bile yaratmaktadır. Onların istediği bu programın fa-

turasını daha da fazla işçi sınıfına ödetmektir. Gerçek işsizlik oranının (TÜİK istatistiklerinde atıl işgücü oranı olarak geçer) yüzde 28,8 gibi pandemi dönemi seviyelerine ulaştığı bir yerde işçi sınıfı daha ne fatura ödesin diye düşünebilirsiniz. Evet sermaye işçiye emekçiye ödetilen faturanın daha da kabartılmasını istiyor. İşten atmalarda maliyetten kurtulmak için kıdem tazminatının kaldırılmasını öngören "yapısal reformların" uygulanmasını talep ediyorlar. Hem TUSİAD hem MÜSİAD 2025 reform yılı olsun diyor. Sadece kıdem tazminatı değil emeklilik sisteminin tasfiyesi için de sabırsızlanıyorlar. Doymuyorlar, devlet bütçesindeki her kuruşu kendileri için istiyorlar.

Sermayenin rekabet gücü diyecek talep ettiği kur politikası ucuz

emek sömürsünden başka bir şey değil! Kur politikasına itirazları da dövizin bırakılması ve Türk lirasının değer kaybetmesiyle işgücünün ucuzlaması için. Rekabet gücümüzü kaybediyoruz diyorlar. İşçinin emeğinin ürünü olan mali dolarla avroyla satın işgücüne Türk lirası ile ücret ödeyerek sömürüyü arşa çıkardıkları günleri özlüyorlar. Yemininin hakkını veren İngiliz Mehmet, izlediği kur politikası ile hem içeride istibdad rejiminin siyasi operasyonları için Merkez Bankası'nda rezerv biriktiriyor hem de uluslararası finans merkezlerine (emperyalist para babalarına) dünya üzerinde eş benzeri olmayan faiz kazançları sunarken, yerli tekeller ve para babaları ellere var da bize yok mu diyor! O da "Sizden vergi aldığımız mı var, bütçeden, işsizlik sigortası fonundan size des-

tek, teşvik yağıdırıyoruz, hükümeti eleştiriyorsunuz ama işçi başını kaldırdığında başına copu indiriyoruz, greve çıktığında grevini yasaklıyoruz, nankörlük yapmayın" diye cevap veriyor.

İşçi düşmanı OVP çöpe! İngiliz Mehmet kralının yanına!

Sermaye, İngiliz Mehmet'in OVP'sine destek veriyor ama kısmi olarak eleştiriyor. İşçiler ise zamlarla, vergilerle, işten atmalarla boğazlarına çöken bu işçi düşmanı OVP'ye karşı ölüm kalım mücadelesi veriyor. İşçiler krizi biz yaratmadık bedelini de biz ödemeyeceğiz diyor. İşçiler kıdem tazminatına dokundurtmayız, emeklilik haklarımızdan vazgeçmeyiz diyor. İşten atmaların yasaklanmasını, emeğin üzerindeki vergi yükünün azaltılmasını, para babalarına servet vergisi getirilmesini istiyor. İşçilerin patronlar gibi hükümete nazi geçmiyor. İşçi sınıfı geçinebilecek bir ücret, sağlıklı koşullarda barınmak için haklarını örgütlenerek, grevlerle, direnişlerle aradığında karşısına dikilen istibdada karşı hürriyet mücadelesi veriyor. Sermaye OVP'ye sahip çıkıyor, iktidarı programdan sapmaması, Mehmet Şimşek'in işine fazla karışmaması için uyarıyor. İşçi sınıfı ise işçi düşmanı OVP'yi çöpe atmaya İngiliz Mehmet'i de kralının yanına gönderemeye uğraşıyor. Yani uzlaşma yok sınıf kavgası var!

Çocuk işçiliğine son verelim!

Çocuklarımız sermayenin çarkları arasında can vermesin!

Türkiye'de patronlar işçi ücretlerini düşük tutmak için türlü yöntemler kullanıyor ve bunların içinde son yıllarda artan boyutta başvurdukları en acımasız yöntemlerden birisi de çocuk işçiliği. Türkiye'de son yıllarda her yıl daha fazla çocuk eğitim hayatından koparılıp çalışmaya başlıyor. Bunun en önemli sebebi ise emekçi halk içinde son yıllarda git-tikçe derinleşen yoksulluk.

MESEM, staj, çıraklık hepsi kölelik!

TÜİK verileri kapitalistlerin çocuk emeğine nasıl sarıldığını gösteriyor. 15-17 yaş grubundaki çocukların işgücüne katılma oranı 2022'de yüzde 18,7 iken 2023'te yüzde

22,1'e ve 2024'te yüzde 24,9'a yükseldi. Resmi rakamlara göre 970 bin çocuk, işçi olarak çalışıyor! Üstelik bu sayıya 500 bin MESEM'li çocuk ile aynı yaş grubunda kayıt dışı çalışan çocuklar dahil değil. Bunlar da dahil edildiğinde Türkiye'de çocuk işçi sayısının 3-4 milyona ulaştığı tahmin ediliyor!

Sayıların bu seviyeye yükselmesinde en büyük sorumlu iktidardaki AKP hükümeti. "4+4+4" ismi verilen sistemle, zorunlu eğitim sözde 12 yıla çıkarılacakken 4 yıllık lise dönemi örgün eğitimin büyük ölçüde dışına taşındı. Ekonomik krizin etkisiyle yoksullaşan işçi ailelerinde çocuklar, ailesine destek olmak için

eğitimlerini yarıda bırakıp liseyi dışarıdan okumak ve işçi olarak çalışmak zorunda kalıyor. Eğitim Sen'e göre bu şekilde tam 1,5 milyon çocuk örgün eğitim dışında kalmış durumda.

Bunun dışında çocuk işçiliğine kurumsal bir kılıf bulan iktidar MESEM adı verilen sözde mesleki eğitim merkezi ama özde sömürü merkezleri olan ucubeleri yarattı. Buralarda öğrenciler haftada 1 gün okulda teorik eğitim, 4 gün işletmelerde pratik eğitim alacak diye pazarlanan MESEM'lerde çocuklara düzgün bir eğitim verilmiyor. Bu çocuklar doğrudan ucuz işçi muamelesi görüyor. Bunun yanında staj ve çıraklık kursları da devletin desteğiyle sermayeye ucuz çocuk emeği sağlamanın yolları olarak öne çıkıyor.

Sermayenin çarkları arasında çocuklar can veriyor!

Sermayenin çocuklarımızı sömürdüğü yetmiyormuş gibi canını da alıyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisinin (İSİG) tespitlerine

2013-2024 / Çocuk İşçi Ölümleri

göre son 12 yılda en az 742 çocuk çalışırken hayatını kaybetti. Bu sayı tabii ki sadece kayda geçen ölümle-re dayanıyor, gerçek sayının bunun çok üstünde olduğunu varsayabiliriz. Türkiye'de patronlar kârlarını korumak için işçi sınıfını çocuklar da dahil olmak üzere daha fazla sömürmeye çalışıyor, bunu yaparken canımızı almaktan da geri durmuyor.

Bugün çocuk işçiliğine karşı işçi sınıfının somut talepleri arkasında birleşmesi büyük önem taşıyor. DİSK'e ve KESK'e bağlı sendikalar ve tabip odaları bu konuyu daha fazla gündeme getirmeye başladı. Ucuz işgücü olarak çocuk emeğinin kullanımının sonlandırılması işçi sınıfı

için önemli bir kazanım olacaktır.

- Zorunlu eğitim kapsamındaki MESEM'de çocukların tam zamanlı ve ucuz işgücü olarak çalıştırılması engellenmelidir.
- Staj ve çıraklık eğitimleri bakanlıkların yanı sıra sendika ve meslek odaları tarafından denetlenmelidir. Staj ve çıraklık patronlar için sömürü fırsatı olmaktan çıkarılmalı, genç işçi neslinin yetişmesi için bir program haline getirilmelidir.
- Her çocuğa ücretsiz ve nitelikli eğitim olanaklarına erişim hakkı sağlanmalıdır.
- Her çocuğun ailesine güvenceli iş sağlanmalı, yoksulluk işçi sınıfının gündeminden çıkmalıdır.

